

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ + ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1950

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΜΗΝΙΑΙΑ

Α'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924—1941

Β'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ Ε'

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1950 • ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 5

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Αργεντινής Δημοκρατίας 2 (πρώην Βουλής) ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφ. 33-897

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΑΡΘΡ. 6 Α.Ν. 1092

Διεύθυνσις Περιοδικού: ΚΑΛ. ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΑΤΣΑΛΙΔΟΥ), Λ. Σγουρού 2

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: «ΠΥΡΣΟΣ» Α.Ε. 'Ιερά 'Οδός 61

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1.000 - 'Ετησία συνδρομή έσωτ. Δρχ. 8.000, έξωτ. 10 σελ. ή 2 δολλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Πρὸς τοὺς 'Ερυθροσταυρίτας — Μιχαὴλ Μάρουλος Ταρχανιώτης, ὑπὸ Α.Α.Κ. — Τὰ Δόντια. — Τὰ χέρια μας, ὑπὸ Στ. Σπεράντσα. — Οἱ 'Ομηρικοὶ 'Ἡρώες, ὑπὸ Γ. Κουρμούλη — Δημήτριος Παπαρηγόπουλος, ὑπὸ Μ. Νικολαΐδου. — Τὸ τραγοῦδι τοῦ Στρατιώτη Κ. Παλαμά. — Χειμῶνας, Γ. Δροσίνη. — 'Ο μικρὸς τίμιος οικογενειάρχης, ὑπὸ Νικ. Γ. Δημ. — Τὸ πληγωμένο λελέκι, ὑπὸ Βασ. Οἰκονομίδου. — Πρώτες βοήθειες, ὑπὸ Στ. Κανελλή. — 'Ο κόρακας ὑπὸ Α. Μεταξά. — Τὸ μεγάλο ρεπάνι. — Πάνω ἀπὸ τοὺς κάμπους τῆς Θεσσαλίας, ὑπὸ Π. Καλονάρου. — 'Ο Μπουλούκος κι ὁ Ριρῆς, ὑπὸ ΑΝ. ΒΩ. — Χιονοδρομίες, ὑπὸ Στ. Αὐλωνίτη. — Τὸ μέλι, ὑπὸ Κ. Ζευγᾶ. — Κίνησις Ε.Ε. Σ.Ν. — Μαθητικὴ συνεργασία. — Τὸ Καρναβάλι. Στίχοι Στ. Σπεράντσα, μουσικὴ Ξ. 'Αστεριάδου.

To the Greek Juniors — Michael Tarchaniotis, by A. A. K. — Our teeth, by St. Sperantza — Epos by Homer, by G. Kourmoulis — D. Paparrigoropoulos, by M. Nicolaidis — The burning light, by D. Roma — Science, (Radioactive), by P. Michalopoulos — Soldier's song Poem, by C. Palama — Winter, poem, by G. Drossinis — The honest house holder, by Nic. Dem. — The wounded stork, by B. Oikonomides — First-aid, by St. Canellis — The crow by A. Metaxas — The great radish — Thessaly, by P. Calonaros — The two kitten, by AN. VO — Skating, by Sp. Avlonitis — Honey, by K. Zevgas — G.J.R.C. Activity — Pupils' contribution Carnival, poem by St. Sperantza, — Music, by X. Asteriades.

'Αγαπητοὶ 'Ερυθροσταυρίται,

"Όλοι μας ξέρομε πόσο εὐεργετικά εἶναι τὰ δάση. 'Η κατοχὴ καὶ γενικὰ ἡ δεκαετὴς δοκιμασία τῆς χώρας ἔφερε σ' αὐτὰ ἀνυπολόγιστες καταστροφές. Γι' αὐτὸ ἄρχισε ἐντατικὰ ἀπ' ὅλους τὸ ἔργον τῆς ἀναδασώσεως, στὸ ὁποῖο μὲ τόσο ἐνθουσιασμό ἐλάβατε μέρος καὶ σεῖς. Τὸ ἐνδιαφέρον ὅμως πρέπει νὰ συνεχισθῇ.

Τὴν περίοδο αὐτὴ μίᾳ ἀπὸ τὶς φροντίδες σας πρέπει νὰ εἶναι ἡ **κ α τ α σ τ ρ ο φ ῆ τ ῆ ς** κάμψης, ποὺ εἶναι ὁ φοβερὸς ἐχθρὸς τοῦ πεύκου.

Γιὰ ὅλους σας ἡ ἐργασία αὐτὴ θὰ εἶναι μίᾳ ὥραία καὶ ὑγιεινὴ ἀπασχόλησις καὶ συγχρόνως μίᾳ καλῇ πράξει. 'Αφοῦ συνεννοηθῆτε μὲ τὶς ἀρμόδιες δασικὰς ἀρχάς, ποὺ ἔχουν τὴν φροντίδα καὶ ἐποπτεία τῶν δασικῶν περιοχῶν, ἐπιδοθῆτε ὑπὸ τὴν ἐπίδλεψιν τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων σας τὴν καταστροφὴ τῆς κάμψης.

'Αρχίσατε, χωρὶς καθυστέρησι, καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι πὼς ἡ μικρὴ αὐτὴ ὑπηρεσία, γιὰ τὸ ἀγαθὸ ἀποτελεσμα ποὺ θὰ φέρῃ στὴ χώρα μας, θὰ ἐκτιμηθῇ καὶ θὰ ἐκτιμηθῇ.

'Ελληνικὸς 'Ερυθρὸς Σταυρὸς Νεότητος

20 - 1 - 1950

ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΡΟΥΛΟΣ ΤΑΡΧΑΝΙΩΤΗΣ

'Αριστοκράτης, Ποιητὴς καὶ Στρατιώτης

'Απὸ τὶς στέππες τῆς Ρωσίας στὰ μέγαρα τῆς Φλωρεντίας.

Σὲ ἓνα προηγούμενόν μας σημεῖωμα ἐγνωρίσαμε τὴν νεαρὴ ἐκείνη 'Ελληνίδα ποὺ ἔφυγε παιδάκι ἀκόμα μὲ τὴν οἰκογένειά της, καταδιωκομένη ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τῶν κατακτητῶν ἀπὸ τὴν πατρίδα της καὶ κατέληξε Τσαρίνα τῆς μεγάλης Ρωσίας, τὴν Ζωὴ - Σοφία Παλαιολογίνα. Μέσα στὴν πολυάριθμην ἀκολουθίαν ποὺ συνώδευσε τὴν νεαρὴ Παλαιολογίνα, ὅταν τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1472 ἐξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ρώμην γιὰ τὴν μακρινὴν Ρωσίαν, ὅπου θὰ ἐγνώριζε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ σύζυγό της Τσάρο 'Ιβάν τὸν Γ' ἦταν καὶ ἓνας νεαρώτατος 'Ελλην, ποὺ εἶναι ἄξιος τῆς προσοχῆς μας, γιὰτὶ κατέκτησε ἀργότερα ἐξαιρετικὴ θέσι στὸν πνευματικὸν κόσμον τῆς 'Ιταλικῆς 'Αναγεννήσεως: ὁ Μιχαὴλ Μάρουλος Ταρχανιώτης.

'Απόγονος μεγάλων Βυζαντινῶν οἰκογενειῶν, ὁ νέος αὐτὸς εἶχε πατέρα τὸν Μανίλιο Μάρουλο, αὐλικὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου καὶ μητέρα τὴν Εὐφροσύνην Ταρχανιώτου ἀπὸ τὸ μεγάλο ἀριστοκρατικὸ σπῆτι τῶν Ταρχανιώτηδων, ποὺ ἔπαιζαν τὸν ρόλον στὰ τελευταία χρόνια τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. 'Η μητέρα του διηγείτο συχνὰ ὅτι ὁ πατέρας του παρέστη, μαζί μὲ τὸν θεῖον του Γεώργιον Ταρχανιώτη κοντὰ στὸν ἀλησμόνητον τελευταῖον τῶν Παλαιολόγων στὴν περίφημην ἐκείνη λειτουργίαν, ποὺ ἔγινε στὶς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1452 στὴν 'Αγίαν Σοφίαν καὶ ποὺ ἦταν ἴσως ἡ τελευταία ἐκδήλωσις τῆς Βυζαντινῆς μεγαλοπρεπειᾶς. 'Ο μικρὸς Μιχαὴλ εἶχε γεννηθῇ στὴν ἐξορία λίγους μῆνες ἀφοῦ οἱ ἀπιοστοὶ ἐπαιρναν τὴν Πόλιν καὶ ἔτσι μόνον ἀπὸ τὶς περιγραφὰς τῶν δικῶν του ἐγνώρισε τὸν πλοῦτον καὶ τὰ μεγαλεῖα ποὺ ἐχαρακτήριζαν τὰ σπῆτια τῶν Μάρουλων καὶ τῶν Ταρχανιώτηδων στὴν ἐλεύθερον πατρίδα.

Τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχε μείνει στὴ σκληρὴ ἐξορία: ἡ πατρίδα, ἡ πολυαγαπημένη καὶ πολυύμνητη Βασιλεύουσα εἶχε κυριευθῇ, ληστευθῇ, καταστραφῇ ἀπὸ τὸν ἄγριον ἐχθρόν: ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, ὁ τελευταῖος τῆς Αὐτοκρατορίας, εἶχε σκοτωθῇ πολεμώντας ἐπάνω στὶς ἐπάλξεις τῆς τῆς λαμπρῆς σπῆτι τῶν Μάρουλων στὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ παλάτια τῶν Ταρχανιώτηδων στὸν Μυστρά καὶ στὰς Πάτρας δὲν ὑπῆρχαν πιά ὁ σοφὸς πατέρας του Μανίλιος καὶ ἡ πολυαγαπημένη μητέρα του Εὐφροσύνη εἶχαν πεθάνει μέσα στὴν δυστυχίαν καὶ τὸν καῦμό τῆς ξενιτειᾶς. Καὶ εἶχαν μείνει μόνοι τους, ὀρφανοὶ μέσα σ' ἓνα ξένο κόσμον αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς του 'Ιανός. "Αν δὲν εὐρίσκετο ὁ περίφημος 'Ελλην καρδινάλιος Βησσαρίων, ποὺ εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα καὶ τοὺς θεῖους του στὴν Κωνσταντινούπολιν, θὰ εἶχαν δυστυχήσῃ ἀκόμη περισσότερο τὰ δύο ὀρφανά. 'Αλλὰ χάρις στὴ δική του προστασία ὁ μικρὸς Μιχαὴλ, ποὺ ἔδειχνε ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν στὰ γράμματα, μπόρεσε νὰ κάμῃ λαμπρὰς σπουδὰς πρῶτα στὸν

'Αγγλῶνα ὅπου εἶχε καταφύγει ἡ χήρᾳ καὶ ἔπειτα στὴ μεγαλόπρεπην Βενετίαν, ὅπου στείλει ὁ Βησσαρίων μόλις ἔγινε 15 ἐτῶν. Ὁ Μάρουλος ἐγνώρισε καλύτερα τὴν μεγάλην πνευματικὴν παράδοσιν τῆς πατρίδος του, ἔμαθε ὅσο ἄλλοι "Ελληνες καλὰ τὰ Λατινικά καὶ ἐπέδειξε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ἀναμφισβήτητον ποιητικὸν του ἔργον. Εἶναι δὲ ἴσως χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονός ὅτι τὸ πρῶτον ποίημα ἔγραψε ὁλομόναχος ἓνα βράδυ στὴν ἀκροθαλασσίαν καὶ τὸ ἀφιέρωσε σὲ μίαν ἐλαφρὰ αὐρὰ ποὺ ἤρχετο ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ποὺ τοῦ ἄρρεσε νὰ φαντάζεται ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὴν μακρινὴν πατρίδα. Μὲ ἀληθινὴ συγκίνησιν χαιρετᾷ τὴν αὐρὰν αὐτὴν, ποὺ ἀποπνέει μίαν ἰδιαίτην εὐωδίαν, γιὰτὶ φέρνει μαζί της τὸ ἄρωμα τῆς 'Ελληνικῆς γῆς.

Μόλις τελείωσε τὶς πρῶτες του σπουδὰς ὁ Μάρουλος ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Βησσαρίωνα στὴ Ρώμην γιὰ νὰ συμπληρώσῃ ἐκεῖ τὶς σπουδὰς του. 'Εδάρνυνε ὅμως πολὺ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ νέου ποιητοῦ ἡ ἀτμόσφαιρα κάποιος περιφρονησεως ποὺ ἔδειχναν, ἀπὸ ζήλεια βέβαια, οἱ 'Ιταλοὶ μεγιστάνες καὶ λόγιοι ἀπέναντι τῶν 'Ελλήνων, ποὺ ἦταν τόσο ἀνώτεροί τους, ἀλλὰ ποὺ εἶχαν χάσει τὴν πατρίδα τους. Καὶ γι' αὐτὸ, παρὰ τὶς θερμὰς συστάσεις τοῦ Βησσαρίωνος, ποὺ ἐνόμιζε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ χαμένος σὰν ἀπλὸς στρατιώτης μέσα στὶς ἀτέλειωτες στέππες τῆς Ρωσίας, ὁ Μιχαὴλ ἐζήτησε καὶ κατάφερε νὰ τὸν πάρῃ μαζί του ὁ Δημήτριος Ράλλης, ὁ ἀρχηγὸς τῶν 'Ελλήνων μισθοφόρων, ποὺ θὰ ἀποτελοῦσε μαζί μὲ τὸν δικόν του θεῖον Δημήτριον Ταρχανιώτη τὴν τιμητικὴν συνοδείαν τῆς νέας αὐτοκρατείας τῶν Ρώσων, ὅταν ἐφευγε τὸ 1472 γιὰ τὴν καινούργιαν τῆς πατρίδας. Εἶχε ἀκόμα ὁ Μιχαὴλ Μάρουλος τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάφερνε ἡ Ζωὴ - Σοφία Παλαιολογίνα νὰ πείσῃ τὸν σύζυγόν της Τσάρο 'Ιβάν νὰ ἀναλάβῃ μίαν καινούργιαν Σταυροφορίαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὅτι θὰ μπορούσε ἴσως νὰ πολεμήσῃ καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτό. 'Η ἐλπίς ὅμως αὐτὴ διεφύσθη γιὰτὶ ἄλλοι ἐχθροὶ, πολὺ πλεονεκτικοὶ καὶ ἐπικίνδυνον ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀπειλοῦσαν τότε τὸ Βασίλειον τοῦ 'Ιβάν. Οἱ Μογγόλοι, οἱ Ταταροβούλγαροι τοῦ Καζάν καὶ οἱ Λιθουανοὶ ἔπρεπε νὰ κτυπηθοῦν πρὶν κὰν σκεφθῇ ὁ 'Ιβάν νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Τούρκων.

'Ετσι τὸ μικρὸν σῶμα τῶν μισθοφόρων στρατιωτῶν ποὺ εἶχε συνοδεύσει τὴν Σοφίαν ἀπὸ τὴν Ρώμην μὲ ἀρχηγόν τὸν Δημήτριον Ράλλην χρησιμοποίηκε γιὰ κάθε εἶδους ἄλλες ἐκστρατείας καὶ μόνον τὸν Τούρκο δὲν ἀντίκρουσε ποτέ. 'Ο Μάρουλος βρέθηκε στὶς ἀτέλειωτες στέππες τοῦ Καζάν, τὰ ἄγρια βουνὰ τῶν Οὐραλῶν, στὶς ἀπέραντες χιονισμένες πεδιάδες τοῦ Βολγᾶ καὶ τῆς Μπερεζίνης. 'Εγνώρισε τὸν τρομερὸν πόλεμον τῆς στέππας μὲ ἐχθροὺς πραγματικὰ ἄγριους, πόλεμον ποὺ ἔκανε ἀκόμη χειρότερον τὸ ἀπερίγραπτον, τὸ ἀφανταστον κρῦον. 'Υπέφερε πραγματικὰ ὁ νεαρὸς 'Ελληνας ἀριστοκράτης ὅχι μόνον ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ δοκιμασίας τῆς ζωῆς αὐτῆς, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν ἀγριότητα τοῦ πολέμου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν κατωτερότητα τῶν συντρόφων καὶ τῶν ἀρχηγῶν του, ὅταν μοιραῖα οἱ λίγοι "Ελληνες στρατιῶται ἀνακατεύθηκαν μὲ τὶς χιλιάδες τῶν Ρώσων στὶς ἐκστρατείας αὐτές. Τὸν ἐβασάνιζε ἰδιαίτερα τὸ μῖσος τοῦ Ρώσου ἀρχηγοῦ του, ἐνὸς κάποιου Βήσσου ποὺ τὸν κατεδίωκε ἀδιάκοπα, ἴσως γιὰτὶ ἐνοιώθη καὶ ὁ ἴδιος ἀόριστα πόσον ἀνώτερός του στὴν ψυχὴ καὶ στὸ πνεῦμα ἦταν ὁ ἀπλὸς αὐτός "Ελληνας στρατιώτης. Πραγματικὰ ὁ ἄγριος Σκύθης δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ τὸν νεαρόν αὐτόν "Ελληνα, ποὺ ἤξερε ἀκόμα καὶ ὅταν ἐδέχετο τὶς ἀδικαιολόγητες διαταγὰς τοῦ Βήσου καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ, νὰ ὑψάσῃ τὴν σκληρὰς τιμωρίας του καὶ τοὺς τρομεροὺς ραβδισμοὺς

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧ. ΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 1082

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 36198

του, να τον κατακραυγώνη με ένα περιφρονητικό μειδίαμα.

Τρία ολόκληρα χρόνια έκράτησε το βασανιστήριο αυτό. Και η σωματική και ψυχική κακουχία έμεγάλωσε πρόωρα τον Μάρουλο. Αυτός που δεν έπρόλαβε ακόμα να γνωρίσει και να χαρή τα νειάτα του, αισθάνεται τον έαυτό του γερασμένο και κουρασμένο από την ζωή. Ένα τρομερό πλήγμα της Μοίρας ήρθε να αποτελειώσει το κακό: Από την μακρινή Ιταλία έλαβε γράμμα κάποιου συγγενούς που του ανήγγειλε ότι ο αγαπημένος αδελφός του Ίανος είχε πεθάνει από κάποια περίεργη ασθένεια, που ίσως να ήταν εξάντλησις. Ο Μιχαήλ έπρόλαβε να γράψει μερικούς στοιχείους που θα έμεναν ίσως οι καλύτεροι της ζωής του και όπου περιέγραφε την απελπισία του όταν μέσα στις παγωμένες εκτάσεις της σκληρής Σκυθίας έμαθε το θάνατο του αδελφού του και έσκυψε επάνω στο χιόνι για να χύσει τα δάκρυά του στο παγωμένο και άξενο χώμα της γης αυτής, αφού δεν του έχάρισε η Μοίρα ούτε καν την παρηγοριά να κλάψει επάνω στο μνήμα του αδελφού του. Αρρώσθησε βαριά ο Μάρουλος μετά το τραγικό αυτό μήνυμα και ο άρχηγός του Δημήτριος Ράλλης, που τον συμπαθούσε πάντοτε και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να ελαττώνη τα βάσανά του, κατάφερε έπειτα από πολλές προσπάθειες να τον ανακαλέσει κοντά της η Τσαρίνα. Και εκείνη όμως δεν υπήρχε καμμία έλπίς να μπορέσει να πραγματοποιήσει τα όνειρά του και να πολεμήσει για την άπελευθέρωσι της Κωνσταντινουπόλεως.

Έτσι ο Μάρουλος επέστρεψε πράγματι κατά το 1476 στην Ιταλία, όπου άρχισε μία έντελώς καινούργια ζωή γι' αυτόν. Αρχικά κατέφυγε εις την Νεάπολι, όπου έδασίλευε τότε ο γιός του Αλφόνσου του Μεγαλοπρεπούς, Φερράντε. Χαρακτηριστικός τύπος των ήγεμόνων της Ιταλικής Αναγεννήσεως, που συνδυάζει την απερίγραπτη άγριότητα και την εύκολία της διαπράξεως κάθε έγκλήματος με την επιδίωξι κάποιας πνευματικής άνωτερότητας, ο Φερράντε προσπαθούσε να συνεχίσει το έργο του πατέρα του, που είχε μείνει περιήμιος για την πνευματική Αύλη του. Περιέβαλλε με ιδιαίτερη εύνοια τον Ίωάννη Ποντάνο, τον σοφό συγγραφέα και ποιητή που είχε κοντά του σαν ύπουργο και πνευματικό σύμβουλο και που είχε διαδεχθί στη Νεάπολι τον περίφημο έπίσης λόγιο Μπεκκαντέλι για να γίνει άρχηγός της πνευματικής Ακαδημίας της Νεαπόλεως. Ο Ποντάνο, που είχε γνωρίσει και θαυμάσει ιδιαίτέρως τον παλαιό προστάτη του Μάρουλου καρδινάλιον Βησσαρίωνα, έδέχθη με έξαιρετική εύμενεια τον νεαρό Έλληνα και τον διώρισε στην βασιλική βιβλιοθήκη του Καστέλ Νουόβο με ένα μικρό μισθό που του εξησφάλιζε τη ζωή του. Πολύ γρήγορα και ο Ποντάνο και ο ποιητής Ιάκωβος Σανναζάρο εξετίμησαν την εξαιρετική μόρφωσι, αλλά και το πραγματικό ποιητικό τάλαντο του Μάρουλου

και τον έδέχθησαν με όλες τις τιμές σαν μέλος της Ακαδημίας της Νεαπόλεως. Τα καινούργια του ποιήματα γραμμένα σε άψογη Λατινική γλώσσα έδιαβάσθηκαν και επαινέθηκαν πολύ μέσα στο σοφό περιβάλλον. Ένας άλλος Έλληνας, ο Μανίλιος Ράλλης, άνηκε και αυτός στον ίδιο κύκλο και έγινε γρήγορα ένας από τους καλύτερους Λατινιστάς της εποχής του. Όπως ήταν φυσικό οι δύο Έλληνες λόγιοι συνεδέθησαν στενάτα και μās έχει αφήσει ο Μάρουλος μερικά χαρακτηριστικά του ποιήματα όπου περιγράφει την φιλία των, αλλά και την μελαγχολία που έμοιράζοντο μαζί όταν έσκέπτοντο την μακρινή υπόδουλη πατρίδα.

Τον Δεκέμβριο του 1479 έπεσκέφθη την Νεάπολι ο χωρίς στέμμα και χωρίς τίτλο αληθινός μονάρχης της Φλωρεντίας, ο περίφημος Λαυρέντιος ο Μεγαλοπρεπής των Μεδίκων. Έπειτα από σκληρό αλλά σύντομο πόλεμο που του είχε κηρύξει ο άμειλικτος Πάπας Σίξτος ο Δ' με σύμμαχο τότε τον Βασιλέα της Νεαπόλεως Φερράντε, ο Λαυρέντιος είχε ήττηθί και έκινδύνευε να αιχμαλωτισθί από τον έχθρο του Πάπα, που άπειλούσε να τον σκοτώσει. Έπροτίμησε τότε να παρουσιασθί ο ίδιος στον Βασιλέα της Νεαπόλεως, που όσο και αν ήταν έχθρος του από την ανάγκη της συμμαχίας με τον Πάπα, δεν ήταν δυνατόν να του φερθή άσχημα. Η διπλωματική αυτή ενέργεια του Λαυρεντίου επέτυχε, γιατί ο Φερράντε έντράπηκε να κακομεταχειρισθί τον φιλοξενούμενό του και τον έκράτησε μάλιστα τρεις ό-

λόκληρους μήνες κοντά του έως ότου διορθωθί τόσο πολύ η καταστάσις στην Φλωρεντία ώστε να μπορέσει να ξαναγυρίσι ο Λαυρεντίος στην πατρίδα του και να αρχίσι εκεί την μεγάλη του ειρηνική προσπάθεια, που τόσο ανέδειξε τη Φλωρεντία. Κατά την οικρεία των τριών αυτών μηνών ο Λαυρέντιος έγνωρίσε και εξετίμησε έντελως ιδιαίτερα τον νεαρό Έλληνα ποιητή και όταν έφυγε από τη Νεάπολι τον παρέλαβε μαζί του για να αποτελεσι και αυτός μέλος του καταπληκτικού πραγματικά πνευματικού περιβάλλοντος των Μεδίκων της Φλωρεντίας.

Μέσα εις τον κύκλο των σοφών και εύγενών ανθρώπων, που περιέβαλλε τον Φλωρεντινό άρχοντα, ο Μάρουλος ξαναβρήκε τον έαυτό του, την ποιητική διαέσσι και την αξία του. Η θέσις του στην Ακαδημία της Φλωρεντίας ήταν εξησφαλισμένη. Ιδιαίτέρως τον άγάπησε ο Βαρθολομαίος Σκάλα, γραμματεύς της Φλωρεντινής Δημοκρατίας, λόγιος και φιλόσοφος ο ίδιος και στενός φίλος του ίδιου της Πλατωνικής Ακαδημίας της Φλωρεντίας σοφού Έλληνος Ίωαννου Αργυροπούλου. Ο Βαρθολομαίος Σκάλα όμως είχε και μία νεαρά θυγατέρα, η οποία διεκρίνετο όχι μόνον για την ωραιότητά της, αλλά και για την σοφία της, την Αλεξάνδρα. Μαθήτρια του Ίανου Λασκάρεως και του Δημητρίου Χαλκοκονδύλη, είχε μάθει τέλεια τα Έλληνικά και τα Λατινικά, ένθουσίαζε τους δασκάλους της με την εύφυία της και την μόρφωσί της και έγραφε μάλιστα ωραιότατα έλληνικά ποιήματα. Τρεις από τους ποιητάς και λογίους, που θαύμαζαν τότε περισσότερο οι Φλωρεντινοί διεξέδίκησαν την τιμή να γίνουν σύζυγοι της ωραίας Αλεξάνδρας: Ο πρώτος ήταν ο περίφημος Πίκος της Μιράνδολας, ο σοφός νεαρός ήγεμών που είχε καταπλήξει την Ιταλία ολόκληρη με την πνευματική του δράσι. Ο δεύτερος ήταν ο Άγγελος Πολιτισίανος, ο χαριτωμένος εκείνος όσο και επιπόλαιος και εύερέθιστος ποιητής που έγραφε τα πιό εύθυμα τραγούδια για την εύχάριστη ζωή της Φλωρεντίας και που άγαπούσε έντελώς ιδιαίτε-

τως ο Λαυρέντιος των Μεδίκων. Ο τρίτος ήταν ο δικός μας Μιχαήλ Μάρουλος Ταρχανιώτης. Μας έχουν άκόμη διασωθί μερικά από τα Λατινικά ή αρχαία Έλληνικά επιγράμματα, με τα οποία οι τρεις αυτοί λόγιοι είτε εξέφραζαν τον θαυμασμόν των στη κόρη του Βαρθολομαίου Σκάλα, είτε εξέδύλωναν και τον ανταγωνισμό μεταξύ των. Αλλά η Αλεξάνδρα έπροτίμησε τον νεαρό Έλληνα και δεν αισθάνθηκε καμμία δυσκολία να πείσι τον πατέρα της. Έγινε λοιπόν ο γάμος των, εις τον όποιον εκλήθησαν όλοι οι λόγιοι και οι σοφοί της Φλωρεντινής Αύλης και τον όποιον έτίμησε με την παρουσία του ο ίδιος ο Λαυρέντιος ο Μεγαλοπρεπής.

Δέκα περίπου χρόνια έζησε ο Μάρουλος εύτυχισμένος με την άγαπημένη του γυναίκα. Το μόνο του παράπονο από τη ζωή, ή μόνη πικρία του ήταν το γεγονός ότι δεν έπραγματοποιήθηκε κανένα από τα όνειρα που έτρεφε για την άπελευθέρωσι της μακρινής του πατρίδος. Όλες οι έλπίδες που συνέδεε κατά καιρούς με τους διάφορους μεγιστάνες της Δυτικής Ευρώπης, που έδειχναν κάποια διάθεσι να έκστρατεύσουν έναντίον των Τούρκων, διεψεύδοντο λίγο καιρό αργότερα και έκαναν άκόμη μεγαλύτερη την άπελπισία του για την δυστυχία της Ελλάδος. Συχνά συζητούσε με τον πολύ μεγαλείτερο στην ηλικία, αλλά άγαπημένο φίλο του και σοφό Έλληνα Δημήτριο Χαλκοκονδύλη για την τραγική τύχη της κοινής των πατρίδος.

Με τον βαθύ αυτό καύμο ήταν πεπρωμένο να πεθάνη νεώτατος άκόμη, σε ηλικία 47 μόλις έτών, ο εξαιρετικός αυτός Έλληνας. Γύριζε από ένα κυνήγι που είχε κάνει εις την γειτονική προς την Φλωρεντία πόλι Βολτέρρα και, όταν άπεπειράθη να περάσι τον φουσκωμένο από την πλημμύρα ποταμό Σεσίνα, έπνιγχε μέσα στα άγριεμένα νερά του. Και λίγα έτη αργότερα τον ακολουθίσε στον τάφο ή ωραία και άπαρηγόρητη γυναίκα του Αλεξάνδρα.

A. A. K.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

A. ΜΕΤΑΞΕΑ

Υπάρχουν πολλές παραδόσεις γύρω από τον κόρακα. Ο έλληνικός λαός τον έχει φορτώσει με χίλιες δυο κακίες και ελαττώματα. Είναι και το χρώμα του που κεντρίζει τη λαϊκή φαντασία αλλά και το είδος του φαγητού του. Καθώς ξέρετε τρέφεται από ψοφίμια.

Έτσι το όνομά του το μεταχειριζόμεθα κι έμεις και οι αρχαίοι σαν βρισιά: «Ές κόρακας» έλεγαν οι πρόγονοί μας. «Στον κόρακα» λέμε έμεις σήμερα.

Και όμως κι ο κόρακας είναι ένα πλάσμα του θεού που κακό δεν κάνει στον κόσμο. Μιά, μάλιστα, παλιά θρησκευτική παράδοσις αναφέρει ότι ο Προφήτης Ήλιος στον ξηροπώταμο του Χερθ, τρεφόταν, κατά την εποχή της μεγάλης ξηρασίας που είχε έξαπολύσει ο Θεός κατά του άσεβους βασιλέως Αχασά, από ψωμί που του κουβαλούσαν κόρακες. (Τα κοράκια, καθώς βλέπετε, υπήρξαν οι πρώτοι αεροπορικοί μεταφορείς τροφίμων).

Ο Πλίνιος επίσης, ο γνωστός λατίνος συγγραφέας αναφέρει πως οι Ρωμαίοι είχαν μάθει τα κοράκια να

προφέρουν ώρισμένες φράσεις. Και όταν ο Οκτάβιος έφθασε νικητής από το Άκτιο στη Ρώμη, τα κοράκια, που του προσέφεραν ως δώρο, τον προσφώνουσαν: — Χαίρε, Καίσαρ, νικητή, αυτόκράτωρ!.

Φαίνεται άκόμη πως έχει και κάποιο αίσθημα αλληλεγγύης ο κόρακας. Δεν πειράζει τους ομοίους του. Έτσι το λέει και η γνωστή παροιμία πως «κόρακας - κόρακου μάτι δεν βγάζει...».

Αλλά ο κόρακας δεν μπορεί να δη θεός πρόσωπο γιατί τον τιμώρησε ο Νώε όπως αναφέρει μια Κρητική παράδοσις:

Όταν η Κιβωτός στάθηκε στο Άραράτ ο Νώε έστειλε τον κόρακα να δη και να του πη τί γίνεται αν τραβήχτηκαν ή όχι τα νερά! Ο κόρακας βγήκε μα δεν γύρισε. Βρήκε αρκετά ψοφίμια και ρίχτηκε στο φαί.

Περιμένε ο Νώε και σαν είδε κι άπόειδε, έστειλε το περιστέρι που σε λίγο γύρισε κρατώντας ένα κλαρί έληας στο ράμφος του.

— Μήπως είδες τον κόρακα; ρώτησε ο Νώε το περιστέρι.

— Τον είδα είπε το περιστέρι. Κά-

θεται σε μία συκιά και περιμένει να ώριμάσι ένα μισογινωμένο σύκο να το φάη.

— Να είσαι εύλογημένο περιστέρι, είπε ο Νώε. Να συμβολίζης πάντοτε το πνεύμα το άγιο. Κι ο κόρακας θα τιμωρηθί για την άδιαφορία του. Όταν θα ώριμάζουν τα σύκα, θα τρυπάη ο λαίμηός του και δεν θα μπορεί να φάη.

Και για τοούτο κάθε καλοκαίρι Ίούλιο — Αύγουστο, ο κόρακας υποφέρει πολύ με τον τρυπημένο λαίμό του.

ΔΟΝΤΙΑ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ - ΦΙΛΟΙ ΠΟΥ ΧΑΝΟΝΤΑΙ

Εκάναμε λόγο στο προηγούμενο τεύχος για την τερηδόνα των δοντιών. Κι είπαμε ότι, όταν τα υγρά και τα μικρόβια του στόματος προσβάλλουν την οδοντίνη, αρχίζουν

πόνοι δυνατοί, που αυξάνονται τόσο περισσότερο όσο το κακό προχωρεί προς τον πολφό. Ίσως καθένας από σας έδοκίμασε αυτόν τον πόνο, που αφαιρεί την ήσυχία και τον ύπνο και απομακρύνει μέρες ολόκληρες από τη δουλειά του εκείνον, που υποφέρει.

Υπολογισμοί και στατιστικές, που έγιναν σε διάφορα μέρη, απέδειξαν, ότι ζημιώνεται σημαντικά η δημοσία οικονομία από την τερηδόνα, που προσβάλλει τα άτομα. Γιατί τ' απομακρύνει πολλές φορές επί πολύν χρόνο από την καθημερινή τους εργασία. Τέτοια ζημία σημειώνεται δυστυχώς και στην Ελλάδα, που πολύς κόσμος δεν δίνει προσοχή στη στοματική του υγεία, για να προλαμβάνη το κακό.

Αν το κακό προληφθή στην αρχή του, το δόντι σώζεται. Αν όμως η τερηδόνα φθάση σε βαθμόν άθεραπευτο, το δόντι πρέπει να βγῇ. Γιατί, όχι μόνο θα μετα-

ΣΤΕΛΙΟΥ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ, Καθηγ. Πανεπιστημίου Αθηνών

δωση την καταστροφή και στα γειτονικά του δόντια, αλλά θάνατο και διαρκή κίνδυνο για την υγεία.

Δόντια που λείπουν, όχι μόνο την ομιλία δυσκολεύουν, αλλά και το πρόσωπο άσχημιζουν και το στομάχι αναστατώνουν. Γι' αυτό τα δόντια, που τα βγάλαμε, πρέπει ν' αντικαθιστούμε με τεχνητά.

Δόντια που βγαίνουν, είναι φίλοι που χάνονται. Πρέπει ν' αποφεύγουμε, όσο το δυνατόν, να βγάξουμε τα δόντια μας, που μπορούν να μας είναι χρήσιμα ακόμα.

Χρέος έχομε να επισκεπτώμαστε τον οδοντίατρο κάθε έξη μήνες, αν όχι συχνότερα, έστω και αν δεν καταλαβαίνωμε καμιά ένδοξη στήλη στα δόντια. Ο οδοντίατρος θα μας εξετάζει λεπτομερώς, θα εξετάζει ένα ένα δόντι, και θα προλαβαίνει το κακό, θα θεραπεύει εγκαίρως την τερηδόνα στην αρχή της.

Ακόμη και για τα πρώτα δόντια, τα νεογνά, πρέπει να φροντίζωμε, έστω και αν αυτά είναι πρόσκαιρα. Κι αυτά τους ίδιους πόνους φέρνουν, κι αυτά είναι ανάγκη να διατηρηθούν, ώπου να φυτρώσουν τα μόνιμα. Πρόωρη έξαγωγή των δοντιών αυτών, όχι μόνον εμποδίζει την πέψη, αλλά δημιουργεί και σπουδαίες ανωμαλίες των μονίμων, που παραμορφώνουν το στόμα και το πρόσωπο.

Επαναλαμβάνωμε, ότι πρέπει κάθε έξη μήνες, αν όχι συχνότερα, να εξετάζει το στόμα μας ο οδοντίατρος. Δεν πρέπει να παραμελούμε αυτό το χρέος, γιατί είναι χρέος, όχι μόνο στον εαυτό μας, αλλά και στην οικογένειά μας και στην κοινωνία και στην Πατρίδα.

ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Εφαντασθήκατε καμιά φορά πόσο πολύτιμα όργανα είναι τα χέρια μας; Έσκεφθήκατε, ότι αυτά είναι τα όργανα, με τα οποία πιάνομε, εργαζόμαστε, τρεφόμαστε, ντυνόμαστε, ότι αυτά είναι το κυριώτερο εργαλείο του έγκεφάλου μας, ότι μ' αυτά εκφραζόμαστε όλα τα συναισθήματα της ψυχής μας; Φαντασθήτε τη θέση ενός ανθρώπου δίχως χέρια. Τι θα μπορούσε να κάνει στον κόσμο; Τι θα μπορούσε να προσφέρει στον εαυτό του πρώτα κι ύστερα στους άλλους;

Κι όμως, ενώ είναι τόσο πολύτιμα τα όργανα αυτά, που μας χάρισε η Δημιουργία, έμεις τα παραμελούμε τόσο, και από άποψως υγιεινής και από άποψως αισθητικής, όσο κανένα άλλο μέρος του σώματός μας.

Είναι πάμπολλες οι ευκαιρίες, που μας δίδονται, για να λερώνωμε τα χέρια μας και να τα έχωμε πάντοτε λερωμένα. Οι χειραψίες, τα χαρτονομίσματα, ένα πόμολο της θύρας που πιάνομε, τα κάγκελα μιας σκάλας που κατεβαίνωμε, τα εισιτήρια που μας δίνουν στα όχηματά, τα ακάθαρτα μέρη που μπαίνωμε για μιά φυσική ανάγκη, αντικείμενα, με τα οποία αναγκαστικώς έρχόμαστε σε έπαφή, και τόσα άλλα, μας μολύνουν τα χέρια με διάφορα μικρόβια.

Σκεφθήτε τώρα, μιά τυχαία άμυχή στο χέρι, πόσα μικρόβια μπορεί να εισαγάγη στον οργανισμό μας και να τον κάνει να κινδυνεύει με μιά γενική μόλυνση, δηλητηριάζοντας το αίμα μας. Σκεφθήτε πόσα

μικρόβια μπορεί να μεταδώσει ένα ξύσιμο με νύχια ακάθαρτα. Πολλές παθήσεις μεταδίδονται με τα δάκτυλά μας, όταν τρίβωμε τα μάτια μας, όταν σκαλίζωμε τα αυτιά μας, τη μύτη μας, το στόμα μας μ' αυτά. Όφθαλμίες, φυματίαι, δυσεντερίες, τύφοι, έρυσσιπέλα κλπ. έρχονται τις περισσότερες φορές από ακάθαρτα χέρια.

Κάνετε τα χέρια σας να είναι ακίνδυνα. Έχετε τα χέρια καθαρά και περιποιημένα. Η καθαριότητα έρχεται μ' ένα καλό σαπούνισμα και μ' ένα καλό βούρτσισμα, των νυχιών κυρίως. Κι αυτό ιδιαιτέρως συνιστάται πρό του φαγητού. Μην καθίσετε στο τραπέζι, αν δεν πλύνετε τα χέρια σας. Μην πλαγιάσετε, αν δεν πλύνετε τα χέρια σας. Καθαρίζετε τα χέρια σας, όταν βγαίνετε από άποχωρητήριο.

Τα χέρια μας αποτελούν το δεύτερο πρόσωπό μας. Απ' αυτά ο άλλος θα κρίνει τον χαρακτήρα μας και τον βαθμό του πολιτισμού μας. Θα εκτιμήσει περισσότερο την καθαριότητα του δέρματός μας, παρά τα βερνικωμένα μας νύχια και τα πολύτιμα δακτυλίσια μας, που τυχόν θα φορούμε. Και το ωραιότερο χέρι

χάνει την αξία του, αν δεν είναι καθαρό. Και το ωραιότερο χέρι μπορεί να μεταδώσει επικίνδυνα στοιχεία, όταν σαλιώνεται, για να γυρίσει ένα φύλλο βιβλίου, που δεν ξαίρωμε την προέλευσή του.

Ένας οφθαλμίατρος, στον οποίον είχαν παρουσιασθή μερικοί, για να τον ρωτήσουν, πώς πρέπει να προφυλάξουν τα μάτια τους από οφθαλμίες, τους αποκρίθηκε:

— Να κόψετε τα χέρια σας.

Ηθέλησε δηλαδή να τους πῇ, ότι δεν έπρεπε να τρίβουν τα μάτια τους με τα χέρια τους.

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ο Πολύκλητος, μέγας Άγγελος αγαματοποιός της εποχής του Περικλέους έδωκε το μέτρον του καλού, δηλαδή του ωραίου. Κατεσκεύασεν ανδριάντα με δλας τας συμμετρίας και ωραίας αναλογίας, τας οποίας πρέπει να έχη το τέλειον ανδρικών σώμα, ο οποίος διά την τελειότητά του ώνομάσθη κ α ν ο ς, δηλαδή μέτρον τελειότητος. Ο δέ χαριέστατος Λ ο υ κ ι α ν ο ς περιγράφει ποίος δύναται να κριθῇ καλός κατά τὸν κανόνα του Πολυκλείτου «μήτε ύψηλός άγαν έστιν και πέρα του μετρίου έπιμήκης μήτε ταπεινός και νανώδης την φύσιν, αλλ έμμετρος ακριβώς, ούτε πολύσαρκος — άπίθανον γάρ — ούτε λεπτός ές υπερβολήν — σκελετωδές τοούτο και νεκρικόν». Η έποχή του Πολυκλείτου είναι έποχή της μεγάλης κλασσικής αρμονίας, ή οποία καταδικάζει την υπερβολήν είτε προς τα άνω είτε προς τα κάτω. Ο ολοκληρωμένος άνθρωπος της εποχής εκείνης ήτο κ α λ ο ς κ α λ ο ς κ α λ ο ς, δηλ. ωραίος το σώμα και ευγενής την ψυχήν, ο την «φύην καλός» και την «ψυχήν άγαθός γενόμενος», ο εκπαιδευθείς εν μουσική και γυμναστική. Το ύψος του πολιτισμού όμως και ή άπόλυτος προβολή των πνευματικών ανθρώπων έβοήθησαν ώστε ο όρος «καλός κάγαθος» να λαμβάνεται πολλάκις εν άπολύτῳ ήθική έννοία, εις τρόπον ώστε «καλός κάγαθος» να δύναται να χαρακτηρίζεται και ο Σωκράτης, περί του οποίου εν τούτοις γνωρίζομεν ότι είχε σμήν ρίνα και ήτο φαλακρός, άπεκαλείτο δέ διά την άσχημίαν του σάτυρος και σιληνός. «Καλός κάγαθος» όμως εν τη κυρία σημασία της φράσεως ήτο π.χ. ο Περικλής, ο οποίος διά την μεγαλοπρέπειάν του άπεκαλείτο Όλύμπιος.

Ας έλθωμεν τώρα εις τὸν ομηρικόν «ήρωα», δηλαδή εις τὸν έλεύθερον άνθρωπον της εποχής, τὸν ισχυρόν, γενναίον και σεμνόν άνδρα, όστις διά της ύπεροχής αὐτοῦ έπρόστατε τοὺς λαούς, τὼν οποίων συνήθως ήγειτο. Ο τέλειος ήρωας του Όμήρου δεν είναι ακόμη «καλός κάγαθος» όπως ο τέλειος άνθρωπος τὼν κλασσικῶν χρόνων, αλλά «κ α λ ο ς κ α λ ο ς κ α λ ο ς», ήτοι προνομιοῦχος ανθρωπίνης φύσεως, πεποικισμένη διά τὼν έξόχων σωματικῶν χαρακτηριστῶν της ωραιότητος και τὸν έπιθλητικὸν μεγέθος. Ο ομηρικὸς ήρωας υπερέχει κατά την διάπλασιν τοῦ σώματος τοῦ κοινού, τοῦ μετρίου ανθρώπου και πλησιάζει περισσότερο πρὸς τοὺς θεούς, διότι οὗτος είναι ευγενὸς καταγωγῆς, έλκων πολλάκις τὸ γένος δι' ενός εκ τὼν γονέων αὐτοῦ τοὺς θεούς. Ο «καλός τε μέγας τε» χαρακτηρίζεται

ΤΑ ΟΜΗΡΙΚΑ ΕΠΗ

ΟΙ ΟΜΗΡΙΚΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΚΟΥΡΜΟΥΛΗ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνών

πολλάκις και ως «ή ύς τε μέγας τε», δηλαδή ως δυνατός και μεγαλόσωμος. Ωραίοι και μεγαλόσωμοι ή δυνατόν και μεγαλόσωμοι ήσαν λοιπόν οί ήρωες του Όμηρικού κόσμου ο Αίας, ο Όδυσσεύς, ο Τηλέμαχος, ο Ιδομενεύς, ο Νιρέυς και άλλοι, υπέρ πάντας όμως άριστος ο Αχιλλεύς, διότι ο Αχιλλεύς, εκ του Διός έλκων την καταγωγήν, ήτο ο άριστος πάντων τὼν ήρώων όσοι ήλθον εις τὸ Ιλίον. Διά την καταγωγήν και τὸ παράστημά του καυχάται πρὸς τὸν Λυκάονα, όταν οὗτος γονατιστὸς τὸν παρακαλεῖ νὰ του χάριση την ζωήν:

Οὐχ δράας οἶος και ἐγὼ κ α λ ο ς
(τε μέγας τε)
πατρός δ' εἰμ' αγαθοῖο, θεὰ δέ με
(γενίατο μήτηρ;

Μετά τὸν Αχιλλέα ήρχετο κατά την ύπεροχήν μεταξύ πάντων τὼν Ελλήνων ο Αἴας ο Τελαμώνιος: άνδρῶν αὐ μέγ' άριστος ήν Τελα-
(μάνιος Αἴας)
οφρ' Αχιλλεύς μήνιεν' ο γάρ πολὺ
(φέρτατος ήν.

Ο Αἴας είναι μὲν «άριστος», αλλ' όχι και «κάλλιστος», έπομένως κατώτερος του Αχιλλέως. Οὗτω και ο Μενέλαος ήτο μὲν ωραίος «καλός», αλλ' υπελείπετο κατά τὸ παράστημα άλλων ήρώων του Τρωϊκού πολέμου:

ήτοι μὲν κεφαλῇ και μείζονες άλλοι
(έσιν,
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐ πω ἴδον ο-
(φθαλμοῖσιν

Τοῦτο λέγει ο Πρίαμος ο οποίος βεβαίως δεν έγνώριζε τὸν Νιρέα, όστις ήτο ωραιότατος έξ όλων τὼν Ελλήνων ήρώων. Έν τούτοις κατά τὸ βασικόν τοῦτο προτέρημα αὐτοῦ υπελείπετο και οὗτος τοῦ άσυγκρίτου Αχιλλέως:

Νιρέυς, δς κάλλιστος άνήρ υπό Ι-
(λιον ήλθεν
τὼν άλλων Δαναῶν μετ' αὐμόνα
(Πηλεΐωνα.

Γνωρίζομεν ότι ο Όδυσσεύς διαγωνισθείς εις σωματικὴν πάλην πρὸς τὸν μέγαν Αἴαντα, ήλθεν ἰσόπαλος πρὸς αὐτόν. Κατά τὸ ἀνάστημα ήτο οὗτος βραχύτερος του Αγαμέμνονος, αλλ' ήτο πε-

ρισσότερον ευρύστερνος και με πλατυτέρους ώμους:

μείων μὲν κεφαλῇ Αγαμέμνονος Ατρείδου, ευρύτερος δ' ώμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

Τοῦτο δεν σημαίνει ότι ο Όδυσσεύς ήτο κατώτερος κατά την φύην. Τούναντιον ο Αντήνωρ, ο όποιος κάποτε τὸν έφιλοξένησε μαζί με τὸν ωραίον Μενέλαον, μάς πληροφορεῖ ότι όταν μὲν ἴσταντο ὄρθιοι έφάνετο ότι υπερείχεν ο Μενέλαος κατά τοὺς ευρείς ώμους, όταν δ-

μως έκάθητο έφάνετο πλέον μεγαλοπρεπής και παρουσιαστικὸς ο Όδυσσεύς:

στάντων μὲν Μενέλαος υπείρεχεν εὐ-
(ρέας ώμους,

ἄμφω δ' έξομένω, γεραρότερος
(ήεν Όδυσσεύς.

Συνεδύαζε λοιπόν ο Όδυσσεύς κάλλος και σωματικὴν διάπλασιν άρίστην, προτερήματα τα όποία έκληρονόμησε και ο υἱός του Τηλέμαχος, τὸν όποιον ή Αθηνά αποκαλεῖ «κ α λ ο ν τε μέγαν τε», δηλαδή τέλειον τύπον ήρωος. Παρ' όλα αυτά εν τούτοις ο Κύκλωψ Πολύφημος όταν μετά την τύλωσιν αὐτοῦ έπληροφορήθη ότι δράστης ήτο ο Όδυσσεύς, έκφράζει την έκπληξιν αὐτοῦ διότι ενώ ανέμενε νὰ ἴδῃ κάποτε τὸν Όδυσσεά «μεγάλην έπιεμένον αλκήν» δηλαδή πεποικισμένον δι' εξαίρετικής δυνάμεως, τώρα πληροφορεῖται ότι ο Όδυσσεύς ήτο αὐτὸς ο «δ λίγος τε και οὐ τιδανός και άκις» ήτοι ο μικρός και τιποτέλιος και αδύνατος άνθρωπος, ο όποιος τὸν έτύφλωσε. Τοῦτο βεβαίως έρμηνεύεται μόνον όταν δεχθώμεν ότι ο Κύκλωψ έφαντάζετο τὸν Όδυσσεά όμοιον πρὸς τὸν εαυτόν του, δηλαδή υπέρ-άνθρωπον και τερατώδη. Ο Κύκλωψ ήτο μυθικὸν τέρας θηριώδους δυνάμεως, άφοῦ ή πέτρα την οποίαν έ χρησιμοποίησε διά νὰ φράσῃ τὸ στόμιον τοῦ σπηλαίου του και την οποίαν οὗτος μετετόπιζεν ευκολώτατα, δεν ήτο δυνατόν νὰ μετακινηθῇ έλκομένη από εἰκοσι δύο τετρακύκλους άμάξας.

Ο χαρακτηρισμός λοιπόν ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος τοῦ Όδυσσεως ως ανθρώπου μικροῦ τὸ ἀνάστημα, ἀσημάντου και αδυνάτου, δεν μεταβάλλει τὰς πληροφορίες μας περί τοῦ έπιφανούς ήρωος, ο όποιος κατά μὲν την αλκήν ήτο έφάμιλλος πρὸς τὸν Τελαμώνιον Αἴαντα, κατά δέ την σωματικὴν διάπλασιν και τὸ κάλλος περίπου όμοιος πρὸς τοὺς δύο άρχηγούς τὼν Ελλήνων, τὸν έσθλόν Μενέλαον και τὸν «άνακτα άνδρῶν» διόν Αγαμέμνονα, οί όποιοι ήσαν έξοχοι άνδρες, όλίγον υπολειπόμενοι τοῦ ἰδανικοῦ ήρωος τοῦ Τρωϊκού πολέμου, τοῦ «ώκυπόδος» Αχιλλέως,

Μία φωτεινή πνευματική μορφή

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Μας δόθηκε άλλοτε ή ευκαιρία να μιλήσουμε για τη λεγομένη Σχολή της Έπτανήσου, που, γύρω από το Διονύσιο Σολωμό, απέτελεσε τον ωραιότερο και φωτεινότερο άστερισμό της μετά την άπελευθέρωση πνευματικής ζωής του Έθνους.

Παράλληλα σ' αυτήν, υπήρχε την ίδια εποχή, και μία άλλη σχολή, που ονομάστηκε Σχολή των Αθηνών, με κυριώτερους εκπροσώπους της τον Γεώργιο Παράσχο, τον Αχιλλέα Παράσχο, τον Άγγελο Βλάχο, τον Αλέξανδρο Βυζάντιο, τον Δημήτριο Παπαρρηγόπουλο, τον Σπυρίδωνα Βασιλειάδη, τον Αριστομένη Προβελέγγιο, τον Δημήτριο Βικέλα.

Ο βασικότερος διαχωρισμός των δυο αυτών Σχολών ήταν ή γλώσσα. Ένώ η πρώτη ένοιωσε, έγκολπώθηκε και χρησιμοποίησε τη γλώσσα του λαού — τη γλώσσα προπάντων του δημοτικού τραγουδιού — και υπόρρεσε έτσι όχι μόνο να πάρη ή ίδια πολύτιμα στοιχεία ζωής και εξέλιξης, αλλά και να επικοινωνήση γόνιμα και αποδοτικά με την ψυχή του Έθνους, ή δεύτερη Σχολή έμεινε προσκολλημένη στη νεκρή και στείρα καθαρεύουσα, που τότε μάλιστα, με τις υπερβολές ενός αρχαιοπληκτου φανατισμού, είχε γίνει πιο άψυχη και πιο άωθητική.

Γι' αυτό και δεν μπόρεσε να επιζήση. Μολονότι άνάμεσα στους λογοτέχνες της Σχολής αυτής υπήρχαν πνευματικές προσωπικότητες με γνήσιο ταλέντο, με σοφό στοχασμό, με πλατεία μόρφωση και με δύναμη έκφρασης, το έργο τους δεν ήταν βιώσιμο. Συμπεριεμένο αποπνικτικά μέσα στα διαστρεβλωτικά δεσμά μιας θνησιγενούς γλώσσας, ήταν μοιραίο και αναπόφευκτο να έχη μέσα του από την αρχή τα σπέρματα της φθοράς και του άφαισμού.

Έτσι όλες αυτές οι πνευματικές δυνάμεις πήγαν σχεδόν χαμένες περνώντας από την πνευματική ζωή του Έθνους σαν φωτεινά μετέωρα, που, έπειτα από μια σύντομη λαμπρή διαδρομή, πέφτουν και σβήνουν πίσω από τον όριζοντα.

Η παρομοίωση αυτή ταιριάζει, πιο πολύ απ' όλους, στον Δημήτριο Παπαρρηγόπουλο. Γεννήθηκε το 1843 (γυιός του μεγάλου Ιστορικού του Έθνους μας Κ. Παπαρρηγόπουλου) και πέθανε το 1873. Μόλις τριάντα χρόνια δηλαδή κράτησε ή τροχιά της ζωής του. Και όμως πρόλαβε να γεμίση θε θερμή και ζωηρή λάμψη το Έλληνικό πνευματικό στερέωμα.

Τό ίδιο μπορεί να είπωθ και για τό έργο του. Τό καθαυτό ποιητικό του έργο — που είναι και τό κυριώτερο — δεν πιάνει ούτε 170 σελίδες. Και όμως πόσο γνήσια ποιητική ουσία μέσα στις λίγες αυτές σελίδες.

Δέν πέρασαν από τότε παρά 75 περίπου χρόνια — διάστημα άσήμαντο στην πνευματική ζωή ένός τόπου. Κοιτάξεις όμως τό στερέωμα, και μόλις μπορείς να ξεχωρίσης τό λαμπερό τόξο της τροχιάς της ζωής του. Διαβάσεις τά ποιήματά του, και με δυσκολία ψάχνεις να βρης τά ψήγματα χρυσού, που κρατούν μέσα τους κρυμμένα.

Τί κρίμα και τί άπώλεια για την πνευματική μας παράδοση! Διότι ο Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος ήταν, χωρίς άμφισβόλια, ένας γνήσιος ποιητής. Και τό μικρό του έργο, αν δέν τό πάγωνε ή νεκρή γλώσσα, θα μπορούσε να σφύξη άκόμα από ζωή και να μεταδίνη τον παλμό του στην καρδιά του Έθνους.

Ένα ποίημά του — «Προς την Σελήνη» — μολονότι δέν είναι από τά καλύτερά του, χαρακτηρίζει και έπιβεβαιώνει αυτή τη διαπίστωση. Ένώ τό διαπνέει άληθινή ποιητική πνοή, ενώ ή μελαγχολία και ή άπαισιοδοξία που τό διαποτίζουν είναι τόσο άθρες και στο-

χαστικές, ενώ οι εικόνες του είναι ωραιότατες και ή στιχουργική του άψογη, δέν μπορεί να βρη άπήχησι μέσα μας, δέν μπορεί να κατακτήση και να μείνη στην καρδιά μας και στη μνήμη μας. Η κρύα και άχαρη μάσκα της μορφής του μας κρατεί ψυχρούς και άσυγκίνητους. Ίδου μερικά τετράστιχά του:

«Σλήν» είπέ μοι διατί βαδίζεις τεθλιμμένη
και διατί ή όψις σου ή τόσο τρυφερά
με πόνου έκφρασίν τινα υπάρχει μεμιγμένη;
Και διατί είσαι όχρα;

Σελήν» είπέ μοι αν πονής; Κι' εγώ πονώ, Σελήνη.
Α! Διατί ή όψις σου αιώνια τρυφνεί;
Ο δυστυχής καλύτερον τούς πόνους διακρίνει.
Έλθέ, ως κλαύσωμεν κοινή.

Έκτός από τά ποιήματα, έγραψε «Έμμετρα διηγήματα» (όπως ονομάζει ο ίδιος τά έπικολυρικά του ποιήματα), θεατρικές σκηνές (έμμετρες και πεζές) με τον γενικό τίτλο «χαρακτήρες», μία πολιτική κωμωδία, την «Έκλογη συζύγου», που είχε μεγάλη έπιτυχία στο θέατρο και μεταφράστηκε και σε ξένες γλώσσες, και μία μεγάλη σατυρική κωμωδία, την «Αγορά», όπου βρίσκει την ευκαιρία να παρεμβάλη διάφορα ποιήματα και άλλα μικρότερα θεατρικά έργα (τό δράμα «Ο βίος όνειρος», τις κωμωδίες «Τό χειρόγραφο» και «Πλούτο» και την τραγωδία «Ηρακλής μαινόμενος») κ. ά.

Τό βασικότερο γνώρισμα του έργου του είναι μία βαρεία μελαγχολία, που φθάνει συχνά στην άπαισιοδοξία και στην άπελπισία. Ένας λεπτός ρωμαντισμός και μία ευγενική ευαισθησία χαρακτηρίζουν έπίσης την ποιήσή του, που, από την άποψή των πηγών έμπνεύσεως και της μορφής, έχει άφθονα και πλούσια Στοιχεία κλασικισμού.

Γενικά ο Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος, αν δέν έχη τη στιχουργική ικανότητα του Γεωργίου Παράσχου, τη χειμαρρώδη εύλωττία του Αχιλλέως Παράσχου, την πολύπλευρη πνευματικότητα του Αγγέλου Βλάχου, τη δραματική δύναμη του Βασιλειάδη, τον ιδεαλισμό και τη φυσιολατρία του Προβελέγγιου, έχει άγνότερη και ισχυρότερη έμπνευση, τολμηρότερες και ύψηλότερες ποιητικές πτήσεις. Είναι έπομένως γνησιώτερος και άνώτερος ποιητής.

Έρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Βαρβάρας Αιδιψού με φρούτα διά τούς άναπήρους του Νοσοκομείου. Juniors of St. Barbara Aedipsus with gifts for the wounded.

ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ

Δ. ΡΩΜΑ

Δραματικό σκέτς σχετικό με τη δράση των Φιλικών πριν από τό 1821.

ΣΚΗΝΗ: Τό σαλόνι του μεγαλεμπόρου Βαζιάνου, στη Βιέννη (1819).

ΠΡΟΣΩΠΑ: Δαπόντες - Απόστολος της Φιλικής Έταιρίας, 50 ετών. Παύλος - Φιλικός, 25 ετών. Βαζιάνος - Έμπορος, 60 ετών. Ασπασία - κόρη του. Φόν Σαρεδέξερ - Αυστριακός καλεσμένος τους. Αστυνομικοί κ.τ.λ. Όταν άνοίγει ή σκηνή ο Παύλος, όρθιος, κοιτάζει κάποιο κάδρο στον τοίχο.

ΣΚΗΝΗ I.

Παύλος, Ασπασία

ΑΣΠ.: (μπαίνει από άριστερά). Α! Έσύ είσαι Παύλο! Καλά έκανες και ήρθες πριν από τούς άλλους...

ΠΑΥΛΟΣ: Ήθελα να προφθάσω να σε δώ λιγάκι, να κουβεντιάσουμε. (Κάθονται στον καναπέ, στο προσκήνιο).

ΠΑΥΛ.: (θερμά) Ασπασία! ΑΣΠ.: Παύλο! γιατί άναβάλλεις τούς γάμους μας; Ο πατέρας μου σε θέλει με τό παραπάνω...

ΠΑΥΛ.: Δέν ξέρω πώς να σου τό εξηγήσω. — Τι να σου πώ — Φοβάμαι μην τυχόν και δέν με καταλάβεις...

ΑΣΠ.: Παύλο! με κάνεις και τρομάζω! Δέν είσαι πια ο ίδιος...

ΠΑΥΛ.: Ασπασία μου — πονάω σαν βλέπω ότι αρχίζω να χάνω την έμπιστοσύνη σου, την εκτίμησή σου... Νύχτα, μέρα — στον ήλιο, στη σκιά, παντού σε βλέπω μπροστά μου λευκή και άύλη να μου δείχνεις τον δρόμο... (διστακτικά) Όμως... δέν... δέν είσαι ή μόνη...

ΑΣΠ.: (με συντριβή) Τώρα καταλάβε, Παύλο...

ΠΑΥΛ.: Όχι! Δέν κατάλαβες... Έκείνη που βαδίζει πλάι σου, δέν είναι γυναίκα σαν και σένα... Φοράει κουρέλια και στα πόδια της έχει άλυσσίδες — βαρείες άλυσσίδες...

ΑΣΠ.: Μα έπί τέλους, εξηγήσου!

ΠΑΥΛ.: Είναι ή δυστυχισμένη ή παρίδα μας, Ασπασία...

ΑΣΠ.: (με πνιγμένη φωνή) Η Έλλάδα μας...

ΠΑΥΛ.: Ναί! Η Έλλάδα που βογγάει στα σίδερα και ζητάει από τό κάθε της παιδί να την βοηθήσει να έλευθερωθ!

ΑΣΠ.: Μα Παύλο μου... έμεις...

ΠΑΥΛ.: (διακόπτει άφρημένος) Ο δρόμος που δείχνει είναι γεμάτος άγκυρια, φυλακές, αίματα, θυσία...

ΑΣΠ.: (μηχανικά επαναλαμβάνει) Θυσία...

ΠΑΥΛ.: Ναί... και όμως κάπου κεί πέρα μακριά, τόσο μακριά που ούτε καν διακρίνεται, αρχίζει να γλυκοχαράζει ο ήλιος, τό φώς, ή χαρά...

ΑΣΠ.: (ως άνω) Η χαρά για τούς άλλους...

ΠΑΥΛ.: Ασπασία μου, μην είσαι άδικη...

ΑΣΠ.: (ξεσπάει) Μα έπιτέλους Παύλο! Έσύ μονάχος σου θα κάνης μια όλόκληρη επανάσταση!

ΠΑΥΛ.: (ένθουσιάζεται) Δέν είμαι μονάχος! Ποιός σου είπε πως είμαι μονάχος; Αργοϋπνιάει από τη νάρκη του ένας όλόκληρος Λαός, Ασπασία! Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δέν μπορούμε να παντρευτούμε; Είμαι δέ- μένος με όρκο...

ΑΣΠ.: Όστε λοιπόν, όλα τελειώνουν μεταξύ μας... Θα ξαναφύγης...

ΠΑΥΛ.: (διστακτικά) Ίσως...

ΑΣΠ.: Πότε; Αμέσως;

ΠΑΥΛ.: Δέν ξέρω. Μόλις λάβω διαταγές (έμπιστευτικά). Σήμερα φθάνει στη Βιέννη ένας Απόστολος της Μεγάλης Αρχής — ο Δαπόντες!

ΑΣΠ.: Της Μεγάλης Αρχής; Τι είδους Αρχή είναι αυτή;

ΠΑΥΛ.: Σώπα! Μη σου φύγη λέξι... Κάποιος έρχεται...

ΑΣΠ.: (ένώ από τό βάθος φαίνονται τρεις κύριοι που μιλούν μεταξύ τους) Α! ο μπαμπάς είναι, μαζί με τό φίλο μας τον Βαρώνο Σάρε - Βέξερ...

ΠΑΥΛ.: Και ο Δαπόντες! (τρομαγμένα) λέξι μπρος στο Βαρώνο, πρόσεξε!

(Οι τρεις φθάνουν στο προσκήνιο).

ΣΚΗΝΗ II.

Ασπασία, Παύλος, Βαρώνος, Βαζιάνος, Δαπόντες

ΒΑΡΩΝΟΣ: (υποκλίνεται) Φρού- λάν!

ΑΣΠ.: Χέρ Μπαρόν (κνίκς).

ΒΑΖΙΑΝΟΣ: Καλώς ήρθες Παύλο! Ασπασία να σου γνωρίσω ένα παλαιό μου φίλο, τον κύριο Δαπόντε από τό Βουκουρέστι...

ΔΑΠΟΝ.: Χαίρω πολύ, δεσποινίς. Τι κάνεις Παύλο;

ΠΑΥΛ.: Καλώς όρίσατε, κύριε Δαπόντε...

(Η Ασπασία άφου χαιρέτησε τον Δαπόντε, έχει παραμερίσει με τον Βαρώνο και μιλούν σιγά. Ο Βαρώνος δείχνει προς τά μέσα).

ΒΑΖΙΑΝΟΣ: Μπαρβό, Ασπασία! Πήγαινε με τό Βαρώνο να μας παίξετε λίγη μουσική! (Στον Δαπόντε) Τραγουδάνε κι οι δύο τους περίφημα, Δαπόντε! (Η Ασπ. και ο Βαρ. φεύγουν από άριστερά).

ΣΚΗΝΗ III.

Παύλος, Βαζιάνος, Δαπόντες

ΠΑΥΛ.: Κύριε Δαπόντε, τά νέα σας...

ΔΑΠΟΝΤΕΣ: Βαζιάνο! Ο Βαρώνος τί γυρεύει έδώ μέσα;

ΒΑΖΙΑΝΟΣ: Μην άνησυχείς! Είναι παλιός οικογενειακός μας φίλος. Μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα. Δέν καταλαβαίνει λέξι έλληνικά...

ΔΑΠΟΝΤΕΣ: Τι να σου πώ, φοβάμαι πολύ την κατασκοπεία του Μέττερ- νιχ!

ΠΑΥΛΟΣ: Έδώ είμαστε ασφαλισμένοι. Δέν υπάρχει κανένας κίνδυνος! Πέστε μας τά τελευταία νέα και εξηγήστε και στον κύριο Βαζιάνο τη δύναμη και τό μέγεθος της καινούργιας μας κινήσεως. Έμένα δέν με πιστεύει!

ΒΑΖΙΑΝΟΣ: Είναι πολύ φυσικό να έχω δισταγμούς... Ο Παύλος είναι παιδί άκόμα, και οι νέοι...

ΠΑΥΛΟΣ: (διακόπτει μ' ένθουσιασμό) Όταν ένας Κορσής, στο Παρίσι, δέν διατάζει και θεωρεί την έπιτυχία έξησφαλισμένη... άμφιβάλλετε έσείς, κύριε Βαζιάνε; Ιάκουε από μέσα τό πιάνο (ένας φωνογράφος) που παίζει κάποιο μενουέττο).

ΒΑΖΙΑΝΟΣ: Ναί! Ναί, Παύλο, άμφιβάλλω και πολύ, μάλιστα... Έχω μεγαλύτερη πείρα από σένα! Η δύναμη της φυλής μας δέν βρίσκεται μέσα σε μία φούχτα χώμα που θέλετε να έλευθερώσετε! Βρίσκεται στο μυαλό μας, στον πολιτισμό μας που μεθοδικά κατακτά κράτη και οδηγεί λαούς!

ΠΑΥΛ.: Και ή Έλλάδα; ΒΑΖΙΑΝΟΣ: Σπουδαιότερος από την Έλλάδα είναι ο Έλληνας! Τι θα καταφέρουμε με τό ξεσκήμα του Γένους; Ποιός θα μας βοηθήση; Γυρεύετε κύριοι, να επαναληφθ ή Ιστορία του Όρλωφ που όρφάνισε τη μισή Έλλάδα; Κι' έπειτα δέν λογαριάζετε πως έχουμε να παλαίψουμε μ' έναν κολοσσό, την Τουρκία;

ΔΑΠΟΝΤΕΣ: (έπίσημα και σοβαρά) Βαζιάνο! Όλα αυτά που είπες είναι σωστά, λογικά και μετρημένα. Αυτές, και διάφορες άλλες άκόμα, είναι οι δυσκολίες που έχει να υπερπηδήση ή υπόθεσίς μας για να ξεφύγη από την περιοχή των άνεκπληρωτών πόθων και να γραφθ με χρυσά γράμματα στις δέλτους της Ιστορίας! Όμως έχασες κάτι: ή υπόθεσίς της Έλλάδος δέν χρειάζεται τούς τρανούς συμμάχους που άνέφερες. Δέν έχει ανάγκη από τόν Μέττερνιχ. Χρειάζεται κάτι από τόν δυνατό άπ' όλ' αυτά! Κάτι που οι περισσότεροι Έλληνες τόχουν κιόλας σήμερα και που σου λείπει έσένα.

ΒΑΖΙΑΝΟΣ: Τι δηλαδή;

ΔΑΠΟΝΤΕΣ: (έμφαντικά) Η πίστις! Η πίστις, αγαπητέ Βαζιάνο, στην αγιότητα της ιδέας! Η πίστις σε μία αιώνια δικαιοσύνη που πάντα κλίνει τη ζυγαριά προς τη μεριά που βρίσκεται τό Δίκαιο!

Ο Όθων πατὴρ τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ

φέρει στο Μόναχο τὸ θρόνο τῆς Ἑλλάδος, ἀνέβηκε στὴ «Μαδαγασκάρη» νὰ συνοδεύσῃ τὸν βασιλέα στὴν ἀποβίβασί του.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐπιθυμοῦσαν νὰ σύρουν τὴ βάρκα στὴν ξηρὰ καὶ ἐκατοντάδες εἶχαν μὴν στὸ νερὸ ὡς τὴν ζώνην, ἀλλ' ὁ διοικητὴς τῆς «Μαδαγασκάρης» Λάιτον εἶχεν ὀρίσει τὸ πλήρωμα τῆς βάρκας πού θὰ μετέφερε τὸν Ὅθωνα στὴν ξηρὰ καὶ θὰ τὸν ἐξοηθοῦσε ν' ἀποβιβάσῃ.

Στὶς 25 Φεβρουαρίου 1833 ὁ βασιλεὺς Ὅθων ἐγκατέλειπε τὴν ἀγγλικὴ φρεγάτα «Μαδαγασκάρη» καὶ ἀπεβιβάζετο στὸ Ναύπλιο, τὴν πρώτη αὐτὴ πρωτεύουσα τοῦ ἀναγεννωμένου ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Στὸ πρόσαπο τοῦ Ὅθωνος οἱ Ἕλληνες ἐδῶσαν τὸ ρίζωμα τῆς ἐλευθερίας τους γιὰ τὴν ὁποία ἐπὶ ἐννιά χρόνια ἔδιναν τὸ αἷμα τους.

Μὲ τὰ μέσα πού διέθετε τότε τὸ Ναύπλιο ἐτοιμάσθηκε νὰ δεχθῇ τὸν πρῶτον Ἑλληνα βασιλέα. Μὲ μύρτα καὶ δάφνες εἶχαν κοσμηθῇ οἱ δρόμοι καὶ μαζί με τὶς ἑλληνικὲς ἐκκομιτὲς οἱ σημαῖες τῆς Βασιλείας καὶ τῶν τριῶν προστατῶν Δυνάμεων, (Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας).

Τὸ πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας ἀναγγεῖλαν τὴν αὐγὴ 21 κανονιοβολισμοὶ ἀπὸ τὸ φρούριον Ἴτε Καλὲ (Ἀκροναυπλία) καὶ τὸ πρῶτ' ἡ ἑλληνικὴ ἀντιπροσωπεία (Μισοῦλης, Μπότσαρης καὶ Πλαπούτας) πού τοῦ εἶχε προσ-

φέρει στο Μόναχο τὸ θρόνο τῆς Ἑλλάδος, ἀνέβηκε στὴ «Μαδαγασκάρη» νὰ συνοδεύσῃ τὸν βασιλέα στὴν ἀποβίβασί του. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐπιθυμοῦσαν νὰ σύρουν τὴ βάρκα στὴν ξηρὰ καὶ ἐκατοντάδες εἶχαν μὴν στὸ νερὸ ὡς τὴν ζώνην, ἀλλ' ὁ διοικητὴς τῆς «Μαδαγασκάρης» Λάιτον εἶχεν ὀρίσει τὸ πλήρωμα τῆς βάρκας πού θὰ μετέφερε τὸν Ὅθωνα στὴν ξηρὰ καὶ θὰ τὸν ἐξοηθοῦσε ν' ἀποβιβάσῃ. Ἦταν ὁ κοινὸς ἀγγλὸς ναῦτης, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ ἀγγλῶν εὐγενῶν πού ὑπηρετοῦσαν ὡς δόκιμοι στὴ «Μαδαγασκάρη», ἐφοροῦσαν στολὴ ἐπίτηδες κατασκευασμένη, με γαλανόλευκες ταινίες στοὺς ὤμους. Αὐτοὶ ἔσυραν τὴν λέμβο στὴν ξηρὰ, στὴν παραλία, μεταξὺ τῆς ὁδοῦ Τίρυνθος καὶ Ναυπλίου. Ἡ θέσις ἐκείνη ἀνομάσθηκε ἀπόβαθμος τοῦ Ὅθωνος κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν μυθικῶν ἀποβάθμων τοῦ Δαναοῦ πού θρίσκονται ἐκεῖ κοντά.

«Τὴν ὥρα πού ὁ Ὅθων ἐτοιμάσθηκε νὰ πατήσῃ στὴν ξηρὰ καὶ τὸ πᾶν ἐσείετο ἀπὸ τοὺς κανονιοβολισμοὺς, γράφει ὁ Μένδελσον Βαρδόλβη, ὁ Μισοῦλης τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του καὶ ἄμετρος κραυγὴ ἀγγαλιάσεως ἀντήχησε ἀπὸ τὴν παραλία ὡς τὰ περίεργα ὕψωματα καὶ τοὺς θράχους τῆς ἀκτῆς πού ἐκαλύπτετο ἀπὸ τὰ πλήθη. Ἡ φύσις ὅλη ἔλαμπε σὲ ἀρμονία κι' αὐτὴ μετὰ τὰ φαεινὰ πρόσωπα τοῦ

λαοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ ἀνοιξὶς ἔλουζε μετὰ αἶγλη καὶ φῶς τὴν ὅλη σκηνή· τὸ δὲ κύμα πού ἀφρίζε ἀπὸ τὴ δροσερὴ αὖρα λίκνιζε τὰ ἀναρίθμητα σκάφη πού γλυστροῦσαν ἀνάμεσα στὶς καταστρόφιες φρεγάτες τοῦ συμμαχικοῦ στόλου».

Ὅταν ὁ Ὅθων ἐπάτησε στὴν ξηρὰ, στὰ πόδια του ἔπεσαν ἕνας γιραιοὺς δπλαρηγῶς με πλούσια κεντητὴ φορεσιὰ καὶ ἀρχαῖα ἀσημένια περικεφαλαία στὸ κεφάλι. Ἦταν ὁ Κολοκοτρώνης, πού κατέθεσε τὰ δπλα τοῦ στὰ πόδια τοῦ Ὅθωνος γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ὑποταγή του.

Ἡ βασιλικὴ πομπὴ μετὰ τὴν εἴσοδο στὴν πόλι κατευθύνθηκε στὸν ναὸ Ἀγίου Γεωργίου, ὅπου ὑποδέχθηκε τὸν Ὅθωνα ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κορινθίας Κύριλλος με ἄλλους ἱεράρχας καὶ πλῆθος ἱερέων. Στὸ τέλος τῆς δοξολογίας, οἱ παρευρισκόμενοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, οἱ γραμματεῖς (δηλ. οἱ ὑπουργοί) καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν διαφόρων ἑλληνικῶν γυναικῶν, ὠρκήσθησαν πιστὴν εἰς τὸν βασιλέα καὶ ὑποταγὴν εἰς τοὺς νόμους τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἐκατὸν ἕνας κανονιοβολισμοὶ ἀπὸ τὰ φρούρια καὶ τὰ πολεμικὰ ἐσφράγισαν τὸ τέλος τῆς τελετῆς. Κι ἐνῶ ἀντηχοῦσαν οἱ κανονιοβολισμοὶ καὶ ἡ πόλις ἐσείετο ἀπὸ τὶς ἐπευφημίες καὶ τὰ ἐμβατήρια καὶ τὰ πατριωτικὰ τραγούδια πού ἔπαιζαν οἱ στοατικὲς μουσικὲς στὶς δύο πλατεῖες τῆς πόλεως, ὁ Ὅθων κατηνύθη στὸ κτίριο πού εἶχεν ἐτοιμασθῇ γιὰ διαμονή του, δηλαδὴ τὸ κτίριο πού εἶχε μείνει ὁ Καποδίστριας.

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ἦμουν ῥ' στὸ σπῖτι τ' ὄρφανὸ βοήθεια μοναχὴ,
Κ' ἐφεδρὸς εἶμαι· δὲ με μέλει.

Ἔτρεξ' ἀμέσως ῥ' στὸ στρατὸ μ' ὀλόθερμη ψυχὴ,
γιατὶ ἡ πατρίς, αὐτὴ τὸ θέλει.

Μέσ' ῥ' τῇ σκηνῇ μ' ἄλλους πολλοὺς κάθε νυχτιὰ περᾶ,
Κ' ἔχω κρεββάτι μου τὸ χῶμα·

Ἀλλὰ γιὰ τὴν πατρίδα μου κοιμοῦμαι μιὰ χαρὰ
Κι' ἀπάνω στὰ μαχαίρια ἀκόμα.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ὅλα λευκὰ κι ὄλ' ἀπαλά, γλυκεῖα χαρὰ στὰ μάτια.
Ραχοῦλες, κάμποι, ρεματιές, γκρεμοὶ καὶ μονοπάτια,
Καλογραμμένια, σκαλιστά, χυτὰ, πελεκημένα,
Μιάς τέχνης λαμπροφάνταστης μαρμαρωμένη γέννα,
Τί κρίμα! τὴν κατάλευκην σιωπὴν, πού βασιλεῦει,
Μαύρου κοράκου πέταμα χαλᾷ καὶ σημαδεύει.

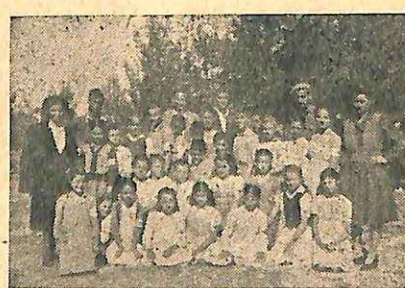
Ἐρυθροσταυρίται ΣΤ' Δημ. Σχολ. Ἀ' Περ. Δράμας κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των εἰς τὸ Γηροκομεῖον ὅπου διένειμον διάφορα δῶρα.

Juniors of the 6th Elem. School 1st District Drama, visited the alm-house and distributed various gifts.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Κάτω Νευροκοπίου κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των εἰς τὰ ἐπαναστασιζόμενα χωρία τῆς περιφέρειας.

Juniors of the Elem. School Kato Neorokopion visiting the repatriating children.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Γερακίου - Λακωνίας ἔκαναν ἔρανο γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Κονίτσας.

Juniors of the Elem. School Gheraki-Laconia collecting money for the children in Konitsa.

Ο μικρὸς Τίμιος ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΡΧΗΣ

ΝΙ. Γ. ΔΗΜ

Ὁ βοριάς φυσοῦσε ὅλη τὴ νύχτα με λύσσα. Τὸ χιονόνερο ἔμαστιγωνε τὰ παραθυρόφυλλα καὶ τὸ σκοτάδι ἦταν πυκνὸ, τόσο πὺ οἱ μικροὶ λαμπτήρες τῶν δρόμων δὲν κατάρθωναν νὰ τὸ διαλύσουν.

Μ' ὅλο τὸ κρύο καὶ τὴν παγωνιά, ὁ Γιώργος, ἕνα παλληκαρόπουλο δεκαπέντε χρονῶν περίπου, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ ζεστὸ τοῦ κρεββάτι ἀπὸ τὴ βαθειὰν αὐγὴ. Ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γάλα τῆς μητέρας του, πού ἦταν ἀρρωστή στὸ κρεββάτι, καὶ τῶν δύο μικρῶν ἀδερφῶν του πού κοιμόνταν ἀκόμα ἡσυχᾶ, καὶ ὕστερα νὰ ξεκινησὴ χωρὶς γιὰ τὴ δουλειά του. Ἄν καὶ παιδί ἀκόμα, ἦταν ὑπεύθυνος οἰκογενειάρχης, ἀφοῦ πατέρα δὲν εἶχε. Ἀπὸ τὴ δουλειά του περίμενε νὰ συντηρηθῇ ἡ ἀνικρὴ ἐκείνη οἰκογένεια καὶ ὁ Γιώργος, παιδί ἀκόμα, εἶχε μεγάλες φροντίδες στὸ κεφάλι του.

Ἀφοῦ ἐτοίμασε ὅτι χρειαζόταν γιὰ τὴ μητέρα καὶ τ' ἀδέρφια του, ὁ Γιώργος πῆρε τὸ σακκούλακι του μετὰ τὸ φτωχικὸ μεσημεριανὸ φαγητό του, τυλίχτηκε τὸ τριμμένο ἐπανωφόρι του, χαίρετις τὴ μητέρα του καὶ θῆκε στὸ δρόμο. Ὁ βοριάς τοῦ ἔμαστιγωνε τὸ πρόσαπο καὶ ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ ψιλὴ-ψιλὴ.

Καθὼς ἐπῆγαινε βιαστικὸς μέσα στὸ θαμπόφωτο τῆς αὐγῆς, σκόνταψε σὲ κάποιον ἐμπόδιο. Ὁ Γιώργος ἔσκυψε νὰ τὸ κοιτάξῃ καλύτερα, γιὰτὶ κατάλαβε πὺς δὲν ἦταν πέτρα. Ἀντίκρουσε ἕνα μικρὸ δεματάκι τυλιγμένο σὲ ἐφημερίδες, διάβροχο ἀπὸ τὰ νερά. Τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ἔσχισε στὴν ἀκρῇ. Μιὰ ἀνταριχίλα, ἀνάμικτη με φόβο καὶ χαρὰ, πέρασε ὅλο τὸ κορμί του. Τὸ μικρὸ, μουσκεμένο δεματάκι ἦταν ἕνα χρηματόδεμα...

Ἡ πρώτη σκέψις πού πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του τὸν γέμισε χαρὰ. Τὰ χρήματα πού βρῆκε δὲν φαίνονταν νὰ εἶναι πολλὰ. Ὅμως στὴν περίστασι ἐκείνη τῆς ἀνάγκης, τὰ χρήματα ἐκείνα, ὅσα καὶ λίγα καὶ ἂν ἦταν, θὰ ἀνακούφιζαν τὴν οἰκογένειά του. Ἐκοίταξε φοβισμένος γύρω του. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε. Ἐκρυψε βιαστικὰ τὸ δέμα στὸ σακκούλι του καὶ τράβηξε γιὰ τὴ δουλειά του.

Ὅλο τὸ πρωῒν στὸ ἐργοστάσιο ὁ Γιώργος ἦταν συλλογισμένος. Κάποια σκέψι σοβαρὴ βασάνιζε τὸ μυαλό του καὶ τὸν ἔκανε ἀμίλητο. Οἱ συντεχνίες του τὸν ἐρώτησαν δύο τρεῖς φορές, μὰ τὸ παιδί δὲν ἔδωσε συγκεκριμένη ἀπάντησι. Ἰσως, σκέφτησαν οἱ ἄλλοι, εἶναι στενοχωρημένος γιὰ τὴ μητέρα του.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν οἱ ἐργάτες διέκοψαν τὴ δουλειά τους γιὰ νὰ φᾶνε καὶ νὰ ξεκουραστοῦν, τὸ παιδί βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ μέτρησε τὰ χρήματα πού εἶχε βρῆ. Τρία ἑκατομμύρια! Σωστὰ τρία ἑκατομμύρια, πού θὰ ἀνακούφιζαν τόσο τὴν οἰκογένειά του στὴν ἀνάγκη τῆς!

Ἡ συλλογὴ του ἔγινε τώρα μεγαλύτερη. Ὅσο τὸν εἶχε χαροποιήσει ἡ πρώτη του σκέψις, τόσο τὸ βάρος πού ἐπιέζε τώρα τὴν ψυχὴ του μεγάλωσε. Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσῃ τὰ χρήματα ἐκείνα, ἀφοῦ δὲν ἦταν δικά του; Κανεὶς βέβαια δὲν τὸ ἤξερε πὺς τὰ εἶχε βρῆ, ἀφοῦ κανεὶς δὲν τὸν εἶδε. Τὸ ἤξερε ὅμως ὁ ἴδιος κι αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν ἐλέγχῃ ἡ συνείδησίς του.

Ἐσχόλασε τὸ βράδυ καὶ τράβηξε με βῆμα ἀργὸ γιὰ τὸ σπῖτι του. Κάθε τόσο κοντοστεκόταν σὰν ἀφηρημένος. Κάτι σκεφτόταν νὰ κάμῃ καὶ δισταζε. Τέλος, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο πού ὡδηγοῦσε στὸ σπῖτάκι τους, ἐλοξοδόρησε καὶ σὲ λίγο ἔμπαινε στὸ ἀ-

στυνομικὸ τμήμα τῆς συνοικίας. Ζήτησε τὸν ἀξιωματικὸ τῆς υπηρεσίας καὶ ἔμεινε κλεισμένος μαζί του λίγα λεπτά στὸ γραφεῖο του. Ὅταν βγήκε, τὸ πρόσωπό του εἶχε ξαστερώσει καὶ ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χεῖλῃ του. Ἀναστέναζε με ἀνακούφισι καὶ ἔτρεξε γιὰ τὴ μητέρα καὶ τ' ἀδερφάκια του.

— Αὐτὸ λοιπὸν τὸ φτωχὸ παιδί, ἐξακολούθησε νὰ μοῦ λήθῃ ὁ φίλος μου — τὸ ἀφεντικὸ τοῦ Γιώργου — πού εἶχα ἐπισκεφθῇ μιὰ μέρα στὸ γραφεῖο τοῦ ἐργοστασίου του καὶ μοῦ διηγήθηκε τὸ περιστατικὸ ἐκεῖνο, ἂν καὶ εἶχε χίλιες ἀνάγκες, παρέδωσε τὰ χρήματα πού βρῆκε στὸν ἀστυνομό γιὰ νὰ δοθοῦν σὲ κείνον πού τὰ εἶχε χάσει.

Γι' αὐτὸ ἐθεώρησα ὑποχρέωσί μου ν' ἀνταμείψω τὴν καλὴν του πράξι. Τοῦ διπλασίασα τὸ μεροκάματο, ἐβοήθησα τὴν οἰκογένειά του, ἔστειλα στὴν μητέρα του γιὰτρὸ καὶ φάρμακα. Καὶ ἂν τὸ Σεπτέμβριο εἴμαστε καλά, γιὰτὶ τώρα δὲν μᾶς παίρνει πιά ὁ καιρὸς, θὰ τὸν στείλω σὲ κάποια νυκτερινὴ σχολὴ νὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ προκόψῃ στὴ ζωὴ.

— Σὲ συγχαίρω, φίλε μου, γιὰ τὴ γενναιοδωρία σου.

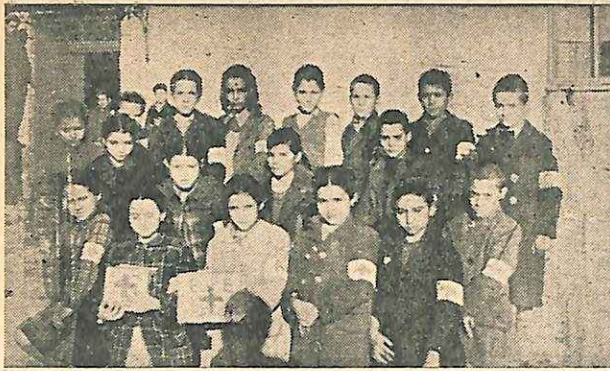
— Δὲν πρόκειται γιὰ γενναιοδωρία, ἀγαπητέ μου. Εἶναι ὑποχρέωσι. Τέτοιοι ἄνθρωποι κάνουν τὴν κοινωνία νὰ προοδεύῃ καὶ τὸν κόσμον νὰ γίνετα καλύτερος.

Ἀπὸ τὸ γραφεῖο, πού βρισκόμαστε, παρηκολούθησα τὸ Γιώργο στὴ δουλειά του. Μέσα στὴν καρδιά μου ἔνωσα ἀπειρὴ συμπάθεια ἀλλὰ καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο βιοπαλαιστὴ, πού ἔδειξε τόση τιμιότητα μέσα στὶς τόσες οἰκογενειακὲς φροντίδες, πού ἐθάραναν τοὺς παιδικούς ἀκόμα ὤμους του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ἐρυθροσταυρίται Β' Δημ. Σχολ. Ἀμφίσσης ψάλλουν τὰ κάλαντα ὑπὲρ τῶν ἀπόρων συμμαθητῶν των.
Juniors of the 2nd Elem. School Amphi-sa sing the carols in favour of their poor school mates.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Κύμης φυτεύουν δένδρα.
Juniors of the Elem. School Kymi planting trees.

Ἐρυθροσταυρίται Α' Δημ. Σχολ. Ἀμυνταίου καθαρίζουν τὸ προαύλιον τοῦ σχολείου.
Juniors of the 1st Elem. School Amynteon cleaning their playground.

Ἐρυθροσταυρίται Πανελληνίου Ἐκπαιδευτηρίου Βύρωνος προσφέρουν δῶρα εἰς τὰ ἀνταρτοπλήκτα Καστρὶον.
Juniors of the Panellineion School—Byron offered gifts to the refugee children.

Ἐρυθροσταυρίται Δ' Τάξεως 16ου Δημ. Σχολείου Α'. Περ. Πειραιῶς ψάλλουν τὰ κάλαντα ὑπὲρ τῶν ἀνταρτοπλήκτων παιδιῶν.
Juniors of the 16th Elem. School, Piraeus. singing the carols in favour of the refugee children.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Ν. Ἀγχιάλου-Μαγνησίας κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν των εἰς τὸ Στρ. Νοσοκομεῖον.
Juniors of the Elem. School N. Aghialos—Magnisia at a Military Hospital.

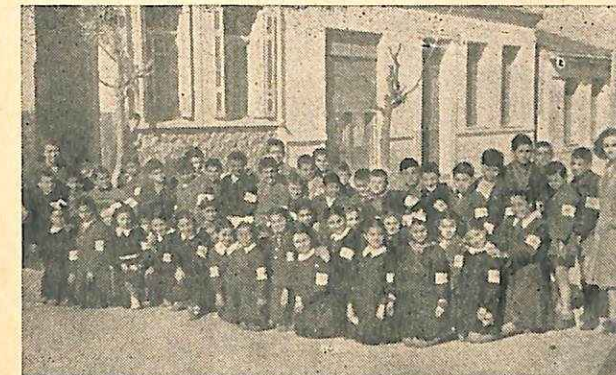
Ἐρυθροσταυρίται Γυμνασίου Σπερχειᾶδος καθαρίζουν τὴν αὐλὴν τοῦ σχολείου.
Juniors of the High School Sperchias cleaning the playground.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Ν. Μαδύτου Λαγκαδᾶ εἰς τὸν σχολικὸν κήπον.
Juniors of the Elem. School N. Madytos—Langadas in their school garden.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Οἰνουσῶν-Χίου ἐμάζεψαν γλυκίσματα καὶ χρήματα, τὰ ὅποια ἐμοίρασαν σὲ πτωχὰς οἰκογένειας.
Juniors of the Elem. School Oinousai—Chios distributing sweets and money to poor families.

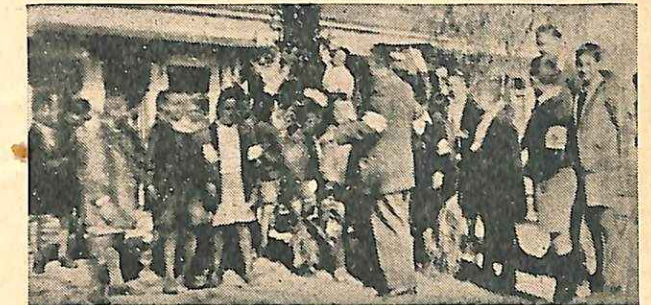
Ἐρυθροσταυρίται Ἰδιωτ. Ἐκπαιδευτηρίου Γαλιτσάτου, Κορυδαλλὸς κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν των εἰς τὸ 401 Στρ./κὸν Νοσ/μεῖον.
Juniors of the Private School Galiatsatou—Korydallos at 401 Military Hospital.

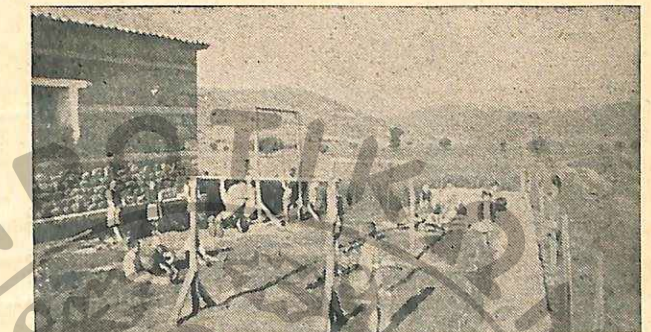
Ἐρυθροσταυρίται Δ'. Δημ. Σχολ. Α'. Περ. Δράμας μετὰ τὴν καθαριότητα τοῦ Σχολ. χώρου.
Juniors of the 4th Elem. School, 1st District Drama, cleaning their playground.

Ἐρυθροσταυρίται 11ου Δημ. Σχολ. Α'. Περ. Ἀθηνῶν διορθώνουν τὸ προαύλιον τοῦ σχολείου.
Juniors of the 11th Elem. School, 1st District Athens repairing their playground.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Στυλίδος σιολίζουν τὴν Πλατεῖαν Στυλίδος.
Juniors of the Elem. School Styli cleaning the village square.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Ἀσπροκάμπου Κορινθίας εἰς τὸ Γυμναστήριον ποῦ κατεσκεύασαν μόνοι των.
Juniors of the Elem. School Asprocampos—Corinth helping in the repairing of their playground.

Ἐρυθροσταυρίται Δημ. Σχολ. Νεμέας καθαρίζουν τὸ προαύλιον τοῦ σχολείου.
Juniors of the Elem. School Nemea cleaning their playground.

ΤΟ ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΛΕΛΕΚΙ

ΒΑΣ. Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗ

—Νά σ'αξ τη δώσω, είπε ο γέρο - Σαντούχας. Σ'αξ αγαπώ γιατί' είσθε καλὰ παιδιά, είσθε Έρυθροσταυρίτες. Δέν τσακώνεστε στους δρόμους, δέν πετροβολάτε, δέν κάνετε στὰ περιβόλια ζημιές. Φαίνεται πώς κάνα τόπι θά σ'αξ σκάλωσε στὰ κεραμύδια.

—Όχι τόπι, παππού. Καί τοῦ διηγῆθηκαν τὴν ἱστορία τοῦ πληγωμένου πουλιοῦ. Ὁ παππούς συγκινήθηκε:

—Μπράβο σας, παιδιά μου. Τώρα σ'αξ αγαπώ ἀκόμα πιὸ πολὺ πού σ'αξ βλέπω νὰ ἀγαπάτε τὰ πουλιά καὶ νὰ θέλετε νὰ γλυτώσετε ἕνα πληγωμένο λελέκι. Μὰ ἂν θέλετε νὰ ἀκούστε τὴ γνώμη μου μὴν τὸ πειράξετε ἀπὸ τὴ φωνή μου. Ἀφήστε τὸ ἐκεῖ στὴν ἡσυχία του. Ἄν δὲν εἶναι βαρεῖα πληγωμένο θά γιάνη. Τὰ πουλιά ξέρουν καὶ περιποιούνται τὸν ἑαυτό τους.

—Καλὰ, μὰ τί θά τρώη, παππού; Δέν εἶναι φόβος μιὰ πού δὲν μπορεῖ νὰ πετάξῃ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα;

—Χμ! ἔκαμε ὁ Παππούς. Δὲ σκέπτεσθε τὸ ταῖρι του, τὸ σύντροφό του; Θὰ τ' ἀφήσῃ ὁ σύντροφός του ἀδοξήθητο; Αὐτὰ, ὅταν ἔρχονται ἀπὸ τὸ μακρυνό τους ταξίδι δὲ σ'αξ εἶπε ὁ Δάσκαλός σας τί κάνουν σ'άν ἰδοὺν κανένα νὰ κουρασθῇ; Εἶναι πονετικά πουλιά, παιδιά μου, οἱ πελαργοὶ καὶ ἀλληλοδοιοῦνται. Σ'αξ λέω λοιπὸν πὼς ὁ πληγωμένος φίλος σας δὲν ἔχει φόβο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ πείνα.

Τὰ λόγια τοῦ γερο - Σαντούχα ἀποδείχθηκαν σωστά, προφητικά. Σ'άν πέρασαν λίγες ἡμέρες καὶ τὸ τραυματισμένο λελέκι συνήρθε καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ δὲν τοῦ ἔλειπε ἡ τροφή. Ὁ σύντροφός του τοῦ κουβαλοῦσε μὲ στοργή, ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ χορταίνῃ.

Μὰ καὶ οἱ Έρυθροσταυρίτες δὲν τὸ ἀφῆναν. Ἄν σὲ κανένα σπῖτι περισσεύει κάτι ἀπὸ κότα, ἀπὸ περιστέρι, ἢ κανένα σφάγιο πού ἔσφαζαν, τὸ πετοῦσαν ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Νώντα στὸν τραυματία.

Εἶναι ἀπερίγραπτη ἡ χαρὰ πού ἔνοιωσαν οἱ Έρυθροσταυρίτες τὴν ἡμέρα πού εἶδαν πὼς ὁ φίλος τους ἔγινε καὶ μποροῦσε νὰ πετᾷ στὸν κάμπο στὰ χωράφια καὶ στὰ περιβόλια καὶ νὰ βρῖσκη μόνος του τροφή.

—Κάτι ἔκαναμε κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ γιάνη ἔλεγαν τὰ παιδιά. Καὶ σ'άν ἦρθε ὁ καιρὸς πού τὰ λελέκια φεύγουν γιὰ τὴ μακρινή τους πατρίδα ἔφυγε καὶ ὁ φίλος τους τσιτσιρίζοντας μὲ τὴ γλῶσσα τῶν πουλιῶν ποῖος ξέρεῖ πόσες εὐχὲς γιὰ τοὺς καλοὺς Έρυθροσταυρίτες πού τοῦ φάνηκαν τόσο στοργικοί.

ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 8)

ΑΣΠΑΣ.: Ὁχι! Θὰ σὲ πιάσουν καὶ σένα!

ΠΑΥΛ.: Καὶ τί σημασία ἔχει; Πρέπει νὰ δοκιμάσω νὰ τοὺς βοηθήσω!

ΑΣΠΑΣ.: Ὁχι! ἡ θέσις σου ἐσένα εἶναι ἀλλοῦ!

ΠΑΥΛ.: (τὰ ἔχει χαμένα) Ὁχι, ὅχι... πρέπει νὰ πάω... μὴ μὲ κρατᾷς!

ΑΣΠΑΣ.: Ἀκουσε Παῦλο! Πρὶν φύγῃ ὁ Δαπόντης μοῦ ἔδωσε αὐτὰ τὰ χαρτιά...

ΠΑΥΛ.: Τί χαρτιά;

ΑΣΠΑΣ.: (ἐπίσημα, ἀργὰ) Εἶναι γιὰ σένα. Μοῦ εἶπε ὅτι ξέρεις πού θὰ τὰ πᾶς. Μ' ἀφίσε ἐλευθέρη νὰ στὰ δώσω ἢ νὰ τὰ κάψω! Πάρε τα!

ΠΑΥΛ.: Ἀσπασία!

ΑΣΠΑΣ.: Φύγε! Μὴ χάνεις οὔτε λεπτό! (λυγμός). Μέσα στὴν καρδιά μου Παῦλο, ἄναψε σήμερα ἕνα καινούργιο φῶς. Ἐνα φῶς πού καίει τὰ σωθικά μου καὶ μαζί τὰ δνεῖρά μας, τὰ νειάτα μας, τὴ χαρά...

ΠΑΥΛ.: (συγκινημένα) Δέν καίει μονάχα, Ἀσπασία μου, φωτίζει κιόλας! Φέγγει τὸν μεγάλο δρόμο πού στὸ τέ-

λος του βρίσκεται ἐλεύθερη, πανώρια κι ἀστραφετῇ ἡ πατρίδα μας...

ΑΣΠΑΣ.: (συντριμμένα) Πήγαμε Παῦλο. Στὸ καλὸ! Μπροστά σου τώρα πιά θάχεις μονάχα μιὰν εἰκόνα — δυὸ γυναῖκες ἀγκαλιασμένες, ἑμένα καὶ τὴν ἄλλη, πού θὰ σοῦ δείχνουμε πάντα τὸν ἕναν, τὸν ἴδιο δρόμο, κείνον πού ὁδηγεῖ στὴν λευτεριά... (Ὁ Παῦλος τὴν ἀγκαλιάζει καὶ μετὰ φεύγει μὲ ὀρμὴ δίχως νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ κεφάλι του).

ΑΣΠΑΣ.: (μὲ λυγμὸ) Ὁ Θεός... ὁ Θεός τῆς Ἑλλάδος νὰ εἶναι μαζί σου!

Δ. ΡΩΜΑΣ

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

(Ἐκ τοῦ τμήματος παροχῆς α' βοηθείας Ε.Ε.Σ.)

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΝΕΛΛΗ Ἱατροῦ

Ι. ΤΡΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑ.

Ἡ λ ὁ σ ι ς, ἡ διακοπὴ δηλαδὴ τῆς συνεχείας τοῦ δέρματος καὶ τῶν ὑποκειμένων μαλακῶν μορίων (ψαχνῶν) λέγεται τ ρ α ὤ μ α. Κάθε τραῦμα παίρνει τὴν ὀνομασία του ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ὄργανου τὸ ὁποῖον προξένησε τὸ τραῦμα. Ἐτσι διακρίνουμε, τραύματα ἀπὸ ὄργανα πού κόβουν, τὰ τ ρ α ὤ μ α τ α τ ο μ ῆ ς ἢ ἡ δὶα τέμνοντος ὄργανου, τραύματα, ἀπὸ ὄργανα τὰ ὁποῖα τρυποῦν, τὰ τ ρ α ὤ μ α τ α ν ὕ ξ ε ω ς ἢ δὶα νύσσοντος ὄργανου, τραύματα ἀπὸ ὄργανα ἀμβλέα, τὰ τ ρ α ὤ μ α τ α θ λ ᾶ σ ε ω ς καὶ τὰ τραύματα ἀπὸ βλήματα πυροβόλων ὄπλων ἢ θραυσμάτων πολεμικῶν ὄπλων, κλπ.

Οἱ χαρακτηριστὲς τῶν τραυμάτων ποικίλλουν καὶ διαφέρουν, ἀναλόγως ὄργανου. Τὰ τραύματα τομῆς ἔχουν χεῖλη ὁμαλὰ καὶ σημαντικὴ αἱμορραγία, τὰ τραύματα θλάσεως ἔχουν χεῖλη ἀνώμαλα καὶ αἱμορραγία μικρότερη, ἐπὶ πλέον δὲ γύρω ἀπὸ τὰ χεῖλη παρατηροῦμε ἐστῖες ἐκχυμωτικές, δηλαδὴ τὸ γνωστὸ μελάνισμα. Τὰ τραύματα μὲ βλήματα πυροβόλων ὄπλων ἢ ἀπὸ θραύσματα κ.τ.λ. ἔχουν σχεδὸν τοὺς ἴδιους χαρακτηριστὲς μὲ τὰ τραύματα θλάσεως μ α κ ρ ο σ κ ο π ι κ ῶ ς καὶ ἐπὶ πλέον, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀπόστασι τ ῆ ν μ ι κ ρ ῇ τοῦ πυροβολισμοῦ, εἰς τὰ τραύματα μὲ βλήματα π. δ. παρατηροῦμε ἐνδεχομένως καὶ στοιχεῖα ἐγκαύματος καὶ στοιχεῖα, κατὰ τὰ χ ε ἰ λ η, τῆς πυρίτιδος τοῦ βλήματος. Σὲ περιπτώσεις τέτοιων τραυμάτων, εἶναι δυνατὸν τὸ βλήμα νὰ παρέμεινε μέσα στὸ σῶμα καὶ τὸ τραῦμα λέγεται τ υ φ λ ὶ ν ἢ καὶ νὰ βῇ ἀπὸ τὸ σῶμα ὁπότε λέγεται δ ι α μ π ε ρ ῆ ς.

Ἡ βαρὺτης καὶ σοβαρότης ἐνὸς

Εἰκ. 2

τραύματος, ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέσον καὶ ἂν ἐδημιουργήθῃ, ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὴν ἔ δ ρ α ν τοῦ τραύματος καὶ ἀπὸ τὸ ὄ ρ γ α ν ο ν τ ᾶ ὄ ρ γ α ν α τ ο ὗ σ ῶ μ α τ ο ς τ ᾶ ὅ ποῖα ἐθλάθησαν.

Ἐπακόλουθον κάθε τραύματος, ὅπως ξέρουμε, εἶναι ἡ αἱμορραγία, ἡ ἔξοδος δηλαδὴ αἵματος ἀπὸ τὰ ἀγγεία, τὶς φλέβες καὶ ἀρτηρίες. Ἐάν

τὸ αἷμα δὲν διαρρέει μόνον ἔξω τοῦ τραύματος, ἀλλὰ καὶ συλλέγεται σὲ κάποια κοιλότητα τοῦ σώματος, ὅπως στὸν θώρακα ἢ τὴν κοιλία, συνυπάρχει ἡ κατάστασις τὴν ὁποῖαν ἀποκαλοῦμεν ἔ σ ω τ ε ρ ι κ ῇ α ἱ μ ο ρ ρ α γ ῖ α. Ἐσωτερικὴ δὲ αἱμορραγία μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ καὶ χωρὶς τραῦμα, ὅπως θά δοῦμε ἀργότερα.

Ἐστὼ λοιπὸν ὅτι καλούμεθα ὡς Έρυθροσταυρίται κατέχοντες στοιχειώδεις γνώσεις παροχῆς πρώτης βοηθείας νὰ περιθάλψωμεν ἕνα τραυματία μὲ τραῦμα τομῆς κατὰ τὸ ἀντιβράχιον, αἱμορραγοῦν. Στὸ παράδειγμα αὐτὸ θὰ πρέπη οἱ ἐνέργειές μας νὰ στραφῶν πρώτα στὴν καταστολὴ τῆς αἱμορραγίας καὶ ὕστερα στὴν περιποίησι τοῦ τραύματος.

Ἡ καταστολὴ ἢ πρόσκαιρη βέβαια τῆς αἱμορραγίας γίνεται μὲ τὴν ἱ σ χ α ι μ ο π ε ρ ῖ δ ε σ ι, δηλ. ἡ περιέσεις πού γίνεται νιὰ τὸ σταμά-

Εἰκ. 1

τημα τοῦ αἵματος ἄνω τοῦ τραύματος, τοῦ τραυματισμένου ἄκρου.

Ἡ ἱσχυαίσις αὐτῆς περιέσεις γίνεται μὲ ὁποιοδήποτε πρόχειρο κατάλληλο μέσον τοῦ τύπου τῆς ἐλαστικῆς ταινίας, ἢ σωλήνος ἢ ζώνης ἢ ταινίας ἀπὸ ὕφασμα καὶ ὅχι μὲ σπάγγους, σχοινιά κ.τ.λ. πού μποροῦν νὰ δημιουργήσουν κατὰ τὸ σημεῖον τῆς περιέσεως βλάβη ἴσως καὶ σοβαρότερη ἀπὸ τὸ τραῦμα τὸ ὁποῖον περιποιούμεθα.

Ὅταν ὅμως ἐφαρμόζωμε ἱσχυαίσις περιέσει, θὰ εἰμεθα ὑποχρεωμένοι ν' ἀκολουθήσωμε τοὺς ἐξῆς κανόνες: α) ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ταινίας νὰ γίνεταί πάντοτε, πρὸκειμένου περὶ τοῦ ἄνω ἄκρου, κατὰ τὸν βραχίονα, γιατί ἐκεῖ ὑπάρχει ἕνα μόνον ὅστον καὶ ἡ ἱσχυαίσις γίνεται τελεία, διότι βοηθαί ἀπὸ μέσα εἰς τὴν καλλίτερη συμπίεσι τῶν τοιχωμάτων τῶν ἀγγείων. Τὸ ἴδιο θὰ γίνεταί καὶ πρὸκειμένου γιὰ τραύματα τοῦ κάτω ἄκρου. Δηλαδὴ ἡ ταινία θὰ ἐφαρμόζεται κατὰ τὸ μηρό.

β) Κάθε 15' λεπτὰ θὰ χαλαρώνεται ἡ ταινία, χωρὶς νὰ τὴν ἀφαιροῦμε καὶ μόνον σὲ περιπτώσι συνεχίσεως τῆς αἱμορραγίας θὰ τὴν ξανασφίγγωμε.

Ἀκολουθεῖ ὕστερα — ὅπως εἴπαμε — ἡ περιποίησις τοῦ

τραύματος, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία καὶ σημασία εἶναι μεγίστη, γιατί παρεμποδίζει τὴ μόλυνσι καὶ ἡ σωματικὴ βλάβη ἀποκαθίσταται ταχύτερα.

Προβαίνομε δηλαδὴ στὸν κ α θ α ρ ι σ μ ὸ καὶ τὴν ἄ σ η π τ ο ν ἐ π ῖ δ ε σ ι τοῦ τραύματος.

γ) Ὁ καθαρισμός, ὁ ἰδεώδης τοῦ τραύματος, γίνεται μὲ αἰθέρα ἢ φαρμακευτικὴ βενζίνη, χωρὶς νὰ παραγνωρίζεται ἡ ἀξία τοῦ Ὄξυγονοῦ ὕδατος, περιφερικῶς δὲ ἐπαλείψωμε τὸ τραῦμα μὲ βάμμα ἰωδίου. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα μέσα — ἂν δὲν ἔχωμε τ' ἀνωτέρω — μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσωμε, ὅπως κρασί, οὖζο, κονιάκ, οἰνόπνευμα ἢ νερὸ βρασμένο, ἢ ἔστω — ἂν βρισκόμαστε σὲ ἐξοχὴ καὶ δὲν μπορέσωμε νὰ βράσωμε τὸ νερὸ — ἀκόμη καὶ τὸ γάργαρο νερὸ κάποιας πηγῆς, πρὸκειμένου ν' ἀφήσωμε χρώματα κλπ. στὸ τραῦμα.

β) Ἡ ἄσθησις ἐπίδεσις — ὅπως φανερώναι καὶ ἡ λέξις — εἶναι ἡ προστασία καὶ προφύλαξις τοῦ τραύματος ἀπὸ τοὺς αἰωρουμένους στὸν ἀέρα μικροοργανισμούς, ἀλλὰ καὶ ὅπὸ τὴν ἐπαφή του μὲ ἐνδύματα, χεῖρα ἢ ἄλλα ἀντικείμενα, γίνεται δὲ μὲ ἐπικάλυψι τοῦ τραύματος μὲ γάζες ἀποστειρωμένες, βαμβάκι καὶ τὴν ἐπίδεσι αὐτῶν, ἢ τὴν συγκράτησίν των μὲ λωρίδες κολλητικῆς ταινίας τοῦ τύπου τοῦ γνωστοῦ λευκοπλάστου.

Σὲ περιπτώσεις μικροτραυματισμῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὰ δάκτυλα, πρακτικώτατο καὶ εὐχρηστο μέσον ἀσθηπτοῦ ἐπίδεσεως, χωρὶς τὴν χρησιμοποίησι γάζης, εἶναι ὁ καλούμενος ἐπίδεσμος πρώτης βοηθείας PLASTRIP (ΠΛΑΣΤΡΙΠ) Ἀγγλικῆς κατασκευῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀντισηπτικός, δὲν κολλᾷ στὸ δέρμα καὶ εἰς τίς τρίχες, ἐπιτρέπει τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἰδρώτος καὶ τὸ σπυδαϊότερο γιὰ κάθε ἐργαζόμενο, ὅτι δὲν ἐμποδίζει νὰ πιάνωμε μὲ τὸ χεῖρ καὶ νὰ γράφωμε ἀνευπόδιστα.

Εἰκ. 3

Ὅσα ἐλέχθησαν ἱσχύουν γιὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν τραυμάτων καὶ νομίζωμε ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ὑπενθυμίζωμε σὲ κάθε κεφάλαιον τὴν ἀπαράβατο σύστασι νὰ βλέπῃ τὸ τραῦμα κ α ἱ ἱ α τ ρ ὶ ς, μόνος ἄλλως τε ἀρμόδιος νὰ ἐνεργήσῃ ἡ συστήσι ἔνεσιν ὁ ρ ο ὕ ἀ ν τ ι τ ε τ α ν ι κ ο ὕ, ὁ

Μιά φορά Ένας φτωχός χωρικός φύτεψε στο χωράφι του σπόρο ρεπανιών.

Από τόν σπόρο αυτό φύτρωσε ένα παράξενο ρεπάνι, πού όλο μεγάλωνε και στο τέλος έγινε σάν δένδρο.

Όταν τó έκοψε γιά νά τó πάη στην άγορά γέμισε ένα δλόκληρο κάρρο.

— Περίεργο ρεπάνι είπε ό χωρικός.

Αντί νά τó πουλήσω καλλίτερα νά τó πάω δώρο στο Βασιληά μας σκέφθηκε.

Ασφαλώς θά τού άρέσει. Σέ όλη τή χώρα δέν ύπάρχει όμοιό του.

Ξεκίνησε λοιπόν μέ τó κάρρο του γιά τó παλάτι.

Ό Βασιληάς πράγματι εύχαριστήθηκε πάρα πολύ από τó σπάνιο δώρο τού φτωχού χωρικού.

Τόσο μεγάλο ρεπάνι δέν είχε δεί ποτέ ως τότε.

Γιά νά τού δείξη τήν εύχαρίστησί του, όταν έμαθε ότι ό χωρικός είναι φτωχός, τού έχάρισε ένα σωρό χωράφια, λειθάδια και ζωά.

Έτσι ό άγαθος χωρικός ανταμείφθηκε πλουσιοπάροχα γιά τήν εύγένειά του.

Ό χωρικός είχε και έναν άδελφό πλούσιο, ό όποιος έζηλεψε τήν τύχη τού άδελφού του.

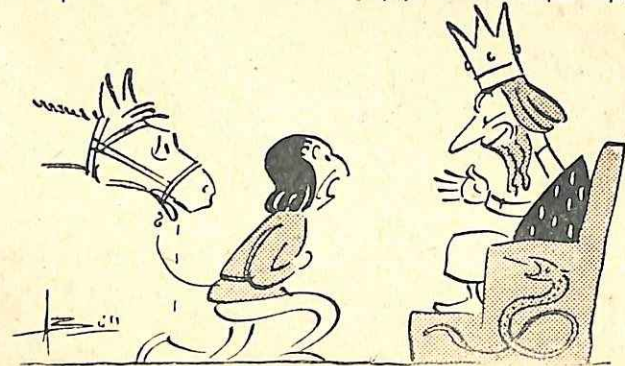
Θά πάω και γώ είπε δώρο στο Βασιληά γιά νά γίνω άκόμα πλουσιότερος από τόν άδελφό μου.

Διάλεξε τότε τó ωραιότερο από τά άλογά του και πήγε στο Βασιληά.

Ό Βασιληάς βρηκε τó δώρο πολύ ωραίο, αλλά έφέροντας ότι ό χωρικός είναι πλούσιος σκέφθηκε νά τού χαρίση κάτι σπάνιο, πού δέν θά ήταν δυνατόν νά τó έχη.

Ός τέτοιο τού προσέφερε τó ρεπάνι τού άδελφού του.

Από τά παραμύθια τών άδελφών Γκρίμ

ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

(Συνέχεια από τήν σελ.

όποιος και πρέπει νά γίνεται τó ταχύτερον και μέχρις ό όρών από τού τραυματισμού, γιά νά έχη πραγματική προφυλακτική αξία.

Επίσης νομίζουμε πώς είναι περιττή ή σύσταση, ότι ποτέ και σέ καμιά περίπτωση δέν πρέπει νά χρησιμοποιήται καπνός ή άλλα μέσα, τά όποια όχι μόνο ρυπαίνουν τó τραύμα, αλλά δημιουργούν πολλές φορές και ένδειξι ένεργείας αντιτετανικού όρου, ό όποιος όχι υποροϋσε ίσως και νά μη γίνη. άν τó τραύμα παρέμενε — όπως ήταν άρχικώς — καθαρό.

II. ΙΣΧΑΙΜΙΑ ΔΙΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΗΣ ΠΙΕΣΕΩΣ

Όσο εύκολη φαίνεται, αλλά και είναι, ή πρόσκαιρη κατάπαυσις τής αίμορραγίας ένός τραύματος τών άνω ή κάτω άκρων μέ τήν περίδεσι αυτών, αντίθετα είναι δύσκολη ή ένέργεια αυτή, μέ δακτυλική πίεσι, στην όποια ύποχρεωτικώς καταφεύγουμε, όταν τó τραύμα είναι σέ άλλο μέρος τού σώματος, όπως π.χ. στην κεφαλή, λαιμό, θώρακα κλπ.

α) Κατά τήν κεφαλή, ή τρώσις τής προσωπικής άρτηρίας δημιουργεί σημαντική αίμορραγία, όπως και ή τρώσις τής κροταφικής και ίνιακής άρτηρίας.

Η γνώσις τών σημείων επί τών όποιών θά έξασκηθί ή δακτυλική πίεσις, προϋποθέτει βέβαια και γνώσεις τοπογραφικής ανατομικής, αλλά και δέν είναι δύσκολο ν' άποκτηθί. Τό αίμορραγούν τραύμα, άποτελεί συχνά πολύτιμη ένδειξι, γιά τó ποό πρέπει νά πιέσω με, αλλά και πρέπει — πριν ή παρουσιασθί ή άνάγκη έπεμβάσεώς μας — νά έχωμε έξασκηθί επί τού έαυτού μας ή και συμμαθητού μας, έχοντας υπ' όψει ότι τά σημεία αυτά αντιστοιχούν πρός μέρος τού σώματος, όπου γίνονται αντίληπται μέ τήν άφή ή οσφύεις τής άρτηρίας, τήν όποια πάντοτε συνοδεύει, σάν άχώριστο ζευγάρι, ή φλέβα. Είτε πρόκειται γιά αίμορραγία φλέβας είτε άρτηρίας, — και ξεύρουμε ότι ή διαφορά δέν στρίβεται μόνο στο χρώμα, τó όποιον είναι σέ περίπτωση φλεβικής αίμορραγίας σκοτεινής χροιάς και σέ περίπτωση άρτηριακής λαμπράς έρυθράς χροιάς, αλλά κυρίως ότι επί άρτηριακής αίμορραγίας τó αίμα έξάκοντιζέται και άκολουθεί τó ρυθμό τών καρδιακών παλμών — τó σημείον πίεσεως είναι τó ίδιο. Όστε, όσα λεχθούν, ίσχύουν και γιά τήν φλεβική αίμορραγία.

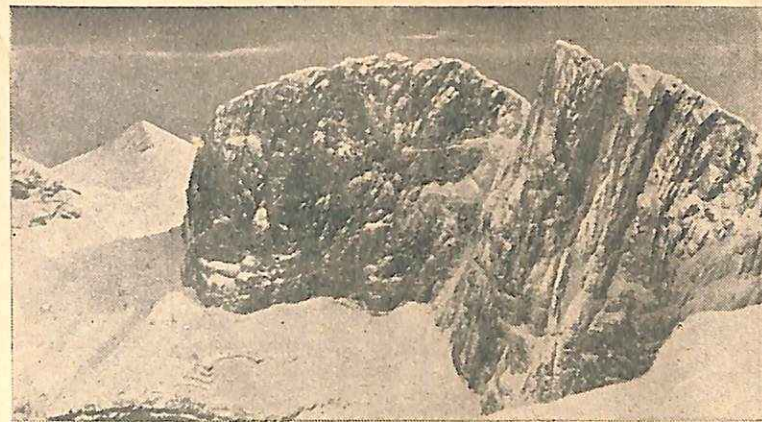
Εικ. 4

Έχοντας λοιπόν υπ' όψει μας τ' άνωτέρω, σέ περίπτωση αίμορραγίας τής κροταφικής άρτηρίας, (Εικών 1) θά πιέσωμε κατά τó μέσον περίπου τής πρós τήν παρειάν — άς πούμε — προσφύσεως τού αυτιού, τής ίνιακής άρτηρίας ή τής όπισθεν τού αυτιού κατά τήν ίνιακή χώρα (Εικών 2) και τής προσωπικής άρτηρίας κατά τή μεσότητα περίπου τής κάτω γνάθου (σιαγόνος) και εις σημείον άπέχον δύο δακτύλους τής γωνίας αυτής (Εικών 3). Η δακτυλική πίεσις τής προσωπικής άρτηρίας στο σημείο πού είπαμε, συντελεί στο σταμάτημα αίμορραγίας από τραύμα κάτω τού έπιπέδου τού οφθαλμού, γιά κάθε ήμισυ τού προσώπου.

β) Κατά τόν λαιμόν και ίδίως κατά τίς πλάγιες τραχηλικές χώρες, ή τρώσις τών μεγάλων άγγείων αυτών, δηλαδή τής κρωτίδος (άρτηρίας) και τής σφαγίτιδος (φλέβας), δημιουργεί όχι μόνον σημαντική αίμορραγία, αλλά ένδειξι επικίνδυνη και πολλές φορές θανατηφόρα ώστε από τήν ταχύτητα τής ένεργείας μας έξαρτάται πολλές φορές ή διάσωσις τού τραυματίου.

Σέ τέτοια περίπτωση έξασκοϋμε πίεσι άνω τού τραύματος μέ τόν αντίχειρα, (γιά τó άριστερό πλάγιο χρησιμοποιούμε τόν δεξιόν αντίχειρα και γιά τó δεξιό, τόν άριστερό) έχοντας τούς ύπολοίπους δακτύλους τής ίδίας χειρός έφαρμόσει κατά τόν αυχένα και έτσι ένεργοϋμε πίεσι και έκ τών όπίσω.

(Συνεχίζεται)

Όλυμπος.— Κατοικία τών Θεών.

Αποχαιρετούμε τά ωραία Τρίκκαλα από ψηλά και συνεχίζουμε τήν έναέρια πορεία μας πρós Νότον, άκολουθώντας πάντοτε τή γραμμή τών Θεσσαλικών σιδηροδρόμων. Οί άποστάσεις έκμηδενίζονται μέ τó αεροπλάνο και σέ λίγο διακρίνομε τήν Καρδίτσα ωραία μικρή αλλά κομψή Θεσσαλική πολιτεία, πού τήν διαρρέει ό Πάμισος, παραπόταμος τού Πηνειού.

Η Καρδίτσα δέν είναι άρχαία πόλι. Ίδρύθηκε επί Τουρκοκρατίας και οί κάτοικοί της προσέρχονται κατά τó πλείστον από τίς όρεινές περιοχές τών Άγράφων και τής Πίνδου. Είναι δέ ή Καρδίτσα κέντρον έμπορικό, όχι μόνον τής Νοτιοδυτικής Θεσσαλίας, αλλά και τών όρεινών περιοχών τής Εύρυτανίας, τής Πίνδου, άκόμη και τής Φθιώτιδος.

Πάνω από τήν Καρδίτσα ό ταξιδιώτης, πού κάνει ή διαδρομή μέ τó αεροπλάνο μπορεί νά θαυμάση τήν ποικιλία και τή γραφικότητα τής Έλληνικής γής. Μπροστά μας πρós Νότον οί άδιάβατες όρεινές περιοχές τών Άγράφων και τής Ρεντίνας, δεξιά μας πρós τά δυτικά οί άπάτητες κορυφογραμμές τής Πίνδου και άριστερά μας μία άπέραντη πεδιάς, πού άν δέν ήταν τόσο καλά περιποιημένη από τά ανθρώπινα χέρια, τά εύλογημένα χέρια τού Έλληνος γεωργού τής Θεσσαλίας, θά τήν έλεγες μία άπέραντη θάλασσα. Και κάθε τόσο χωριά και πολιτείες μικρές μέ τά χαριτωμένα λευκά σπιτάκια και τή γύρω βλάστησι έρχονται νά μάς ύπενθυμίσουν ότι διατρέχουμε όχι πέλαγος, αλλά μία πλούσια πεδιάδα, πού προσφέρει στην έλληνική οικονομία, τά πιο ποικίλα προϊόντα, καπνά, ρύζι, και πρό παντός σιτάρι, και καλαμπόκι, τρέφει δέ πλήθη ποιμνία, τά όποια έδω ξεχειμωνιάζουν, ή άλλα οικόσιτα ζωάκι άλογα, τά περίφημα άλογα τής Θεσσαλίας.

Όλος αυτός ό πλούτος είναι έργο τών χειρών και τού ιδρώτος τών Θεσσαλίων, οί όποιοι διαμεύδουν εκείνο, πού τόσο συχνά και έπιπόλαια μάς καταλογίζουν, ότι τάχα ό Έλληνα είναι κακός γεωργός, έτοιμος νά πουλήσθ τó χωράφι του, γιά νά πιάσθ μία δουλειά εύκολη, ή νά γίνη έμπορος κλπ. Όμως οί Θεσσαλοί, κατά τή μαρτυρία τών άρχαίων συγγραφέων, είναι Έλληνες, τόσο γνήσιοι και τόσο άρχαιοι όσο και οί Ήπειρώτες. Ό Στράβων και άλλοι παλαιότεροι τούς θεωρούν γνήσιους άπογόνους τών Πελασγών. Ήταν δέ άλλοτε σκηνίται και πλάνητες, όπως τά λελέκια και νι' αυτό οί Άττικοι συγγραφείς τούς ώνόμαζαν και Πελαργούς. (Στράβ. Ε, 2, 4). Όσο και άν οί γλωσσολόγοι θεωρούν κάπως

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΜΠΟΥΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΥ

τολμηρές τίς σχέσεις τών Πελασγών μέ τούς πελαργούς τά ωραία αυτά και στοργικά πουλιά πού μοιάζουν τόσο μέ τó αεροπλάνο μας, ό παραλληλισμός και ή σχέση αυτή ύπάρχει και στην πραγματικότητα, γιάτι τά λελέκια συντροφεύουν και σήμερα άκόμη τó Θεσσαλό άγρότη, ό όποιος τά σέβεται, τά αγαπά και τά θεωρεί εύλογημένα πουλιά τής γής του τής αγαπημένης.

Μέ κατεύθυνσι δεξιά, άκολουθώντας τή σιδηροδρομική γραμμή Καρδίτσας — Βόλου άντικρύζουμε τó Βελεστίνο, τίς άρχαίες Φερές, όπου σ' άρχαία χρόνια έθασίλευεν ό Άδμητος και σ' ά μεταγενέστερα γεννήθηκεν ό Πρωτομάρτυς τής Έλληνικής έλευθερίας Ρήγας Βελεστινλής — Φερραίος τού όποιου τó άληθινό έπώνυμο πιστεύεται πώς ήταν Κυριαζής (1762 — 1797). Στο θέαμα τού Βελεστινίου θυμούμαι τούς στίχους τού Πρωτομάρτυρος:

Έλάτε μ' έναν ζήλον,
σέ τούτον τόν καιρόν
Νά κάμωμεν τόν όρκον
έπάνω στόν Σταυρόν
Συμβούλους προκομένους
μέ πατριωτισμόν
Νά βάλωμεν εις όλα
νά δίδουν όρισμόν.
Οί Νόμοι νάν' ό πρῶτος
και μόνος δηγός...
Γιατί κι ή άναρχία
δμοιάζει τήν σκλαβιά
Νά ζούμεν σάν θηρία,
είν' πλιό σκληρή φωτιά...

Από τó Βελεστίνο μέ κατεύθυνσι πρós τά Β. Δ. φθάνουμε στή Λάρισα, τήν κυριώτερη πόλι τής Θεσσαλίας, τήν όποιαν όμως σήμερα ξεπέρασε ό Βόλος.

Βορείότερα τής Λαρίσης στους πρόποδας τού Κισάβου, βρίσκεται ή καμώπολις Άμπελάκια πτωχή σήμερα, αλλά περίφημη κατά τόν 18ον αιώνα ως τας άρχάς τού 19ου αιώνα πρός τής Έπανάστασεως τού 1821. Εκεί ύπήρχε μία λαμπρά βιοτεχνική όργανωσις ύφαντουργική μέ 24 βαφέλια και έργαστήρια έριουργίας πού έκαναν έξαγωγή τών προϊόντων του σ' όλην τήν Κεντρική Εύρώπη.

Τέμπη.— Τό πέραςμα τού Πηνειού.

Ο Μπουλουόκος κι ο Ριρής

Ο Μπουλουόκος κι ο Ριρής
τ' ήταν; Βρές το αν μπορείς.
Ήταν δυο γάτοι το λοιπόν στη γειτονιά την ίδια,
που γνωρίζονταν, μα χωρίς κουβέντες και παιχνίδια.
Ο κύρ' Μπουλουόκος ήταν παχύς, καλοθερμμένος,
απ' τον αφεντικούλη του με φιδόγκους στολισμένος,
είχε το κρεβάτάκι του, προσκέφαλα, παπλώματα
και μια κουβέρτα μαλλιαρή, δώδεκα πούχε χρω-
(ματά!)

Ενώ απ' την άλλη ο Ριρής ήταν δυστυχισμένος.
Τ' αφεντικό του είχε χαθή. Κι αυτός, γεμάτος θλίψη,
από τη μια στην άλλη αύλη γυρνούσε πεινασμένος,
στούς τενεκέδες ψάχνοντας κάτι να βρή να γλείψει.

Μα μια μέρα, τρισαλλοί του,
πούχε πείνα φοβερή,
κάνει πέρα τη ντροπή του
κι απ' τη σκάλα τη μικρή
ως την κάμαρα ανεβαίνει
του Μπουλουόκου σιγαλά,
του χτυπά την πόρτα, μπαίνει
κ' έτσι τώρα του μιλά:

— Δύο λογάκια να σου πω, Μπουλουόκο,
(έπιτρέπεις;
— Όχι, Ριρή. Τώρα ρουφώ το γάλα μου.
(Δέ βλέπεις;
— Ναί. Άλλ' εάν, ενώ ρουφάς το γάλα
(σου απ' το πιάτο,
άκουσ κι έμένα, τί μ' αυτό;
— Δέ θα μου πάη κάτω...

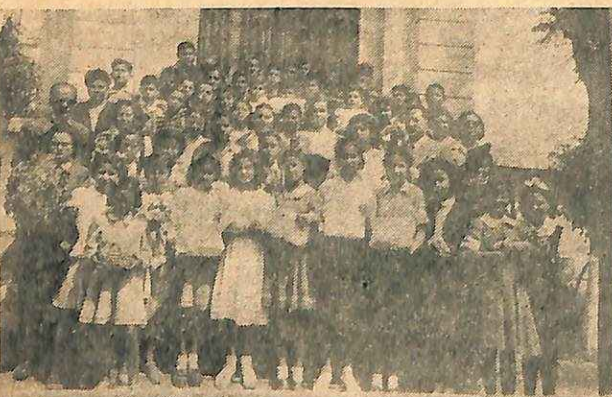
Κ' έβαλε ο Μπουλουόκος μπρός του
τώρα κ' έξη - έφτά κουλούρια
και μαρίδες δύο - τρείς,
κ' έτρωγε λοιπόν και δός του
τά κατέβαζε με φούρια,
και γλειφόταν ο Ριρής...
Μα σέ λιγάκι δεν μπορεί την πείνα να κρατήσει,
κι αποφασίζει ένα μικρό μεζέ να του ζητήσει:
— Νάχα κ' εγώ καμιά μπουκιά, ή μια γουλίτσα
(γάλα...
— Ά, μά, Ριρή μου, ευγενής δεν είσαι ούτε στάλα.

— Και είσαι σύ, πού με κοιτάς και δέ μου δίνεις
(κάτι;...
— Γώ δέ θα ζήταγα ποτέ. Νά μια μπουκίτσα. Φά τη.
Νά, να μπαλωθής και σύ.
Και του δίνει μιās μαρίδας... την ούρίτσα τη μισή!
Κι ο Ριρήκος ο καυμένος
φεύγει πάλι πεινασμένος.

Άλλά μέ καιρό καμπόσο, καλοκαίρι μόλις πιάνει,
ο αφέντης του Μπουλουόκου για ταξίδι ξεκινά,
μα τ'ό γάτο του απ' τη βία στην ταράτσα τόν ξεχάνει
κι ο Μπουλουόκος μοναχός του παύει να καλοπερνά.
Νησιτικός δυο - τρείς ήμέρες υπομόνεψε 'κειπέρα.
Μα την άλλη πιά τη μέρα
πάν κ' οι περηφάνειες, πάνε κ' οι ευγένειες οι πολλές
και αρχίζει να ζητάη το φαί του στις αλύες...

Μ' από τέτοια δέ γνωρίζει
τενεκέδες πού να βρή...
Και τα μάτια του γουρλώνει.
Άλλ' ενώ παντού γυρίζει,
ξάφνου... βλέπει το Ριρή
μ' έναν κόμματο πλεμόνι!
— Δώσε μου λίγο. Έχω πιά στην πείνα παλαβώσει.
— Μπά;! Και φαί ζητάς εσύ, πούχες ευγένεια τόση;...
— Κ' έχω άκομη. Μα φαί δεν έχω, Ριρικάκι μου.
— Φάε λοιπόν ευγένεια κ' εγώ το πλεμονάκι μου...
ΑΝ. ΒΩ.

Ερυθροσταυρίται 10ου Δημ. Σχολ. Α' Περ. Αθηνών εις την
Παιδοπολιν Ψυχικό, όπου διένειμαν γλυκίσματα και έψυχα-
γισαν τα ανταρτόπληκτα.
Juniors of the 10th Elem. School, 1st Di trict Athens visited
the refugee children in Psychico and distributed various gifts.

Το Περιοδικό αυτό τυπώθηκε σε χαρτί πού
μάς έστειλε ο Άμερικανικός Έρυθρος Σταυρός
Νεότητος.

This issue is printed on paper
kindly donated by the American J.R.C.

Κρατάτε πάντοτε το σώμα σας όρδιο
και όταν κάδεσθε και όταν βαδίζετε.

Μή σκύβετε όταν γράφετε ή διαβά-
ζετε.

Μή ξεχνάτε ότι ή απόστασις από τα μά-
τια σας ως το τετράδιο, πού γράφετε ή το
βιβλίο πού διαβάζετε πρέπει να είναι 25 εκ.

ΧΙΟΝΟΔΡΟΜΙΑΙ Τό υγιεινότερο άπόρ

ΣΠ. ΑΥΛΩΝΙΤΗ

Ο χειμώνας είναι ή ωραιότερη και
ή καταλληλότερη έποχή για σπόρ.
Τό κρύο δημιουργεί αυθόρμητη την
ανάγκη να κινηθή το σώμα για να
κυκλοφορήσει καλά το αίμα και να
ζεσταθή. Στη χώρα μας δεν έχουμε
βέβαια ούτε τις άνάλογες κλιματο-
λογικές συνθήκες ούτε τα απαραίτη-
τα μέσα για να επιδοθούμε στα χει-
μερινά σπόρ, πού είναι τα πιά ευ-
χάριστα κι ίσως τα πιό ωφέλιμα
στην υγεία. Στις βορειότερες χώρες,
τα χειμερινά σπόρ είναι αυτή την έ-
ποχή, και πολύ πριν άκόμη, στην ή-
μερησία διάταξη. Οι χιονοδρομίες,
πού χαρίζουν τη μέθη του λίγγου
με το χαδιάρικο γλύστρημα στο χιό-
νι, άποτελούν το προσφιλέστερο ά-
γώνισμα μικρών και μεγάλων. Εκεί
όμως ή χιονοδρομία άποτελεί σχεδόν
ανάγκη άφου και στην μικρότερη με-
τακίνησή του είναι υποχρεωμένος κα-
νείς να περάσει πάνω από χιόνια ή
άπό πάγους. Έδώ για να βρούμε
χιόνι, καλά στρωμένο και κατάλλη-
λο για σκί, χρειάζεται όλόκληρη
έκστρατεία.

Η Πάρνηθα, στην οποία έχουν
έξασφαλισθή οι προϋποθέσεις για
μια όλιγοήμερη χειμερινή διαμονή,
τό Παναχαϊκό με τα δυο του κατα-
φύγια, ο Χελμός, ο Έρύμανθος, ή
Ζήρεια και τόσα άλλα γύρω βουνά
δέχτηκαν και πάλι τους πιστούς των.
Πολλοί μάλιστα χιονοδρόμοι άνέ-
θηκαν και στα Λευκά όρη της Κρή-
της, πράγμα πού έγινε για πρώτη
φορά στην φτωχή ιστορία της χιονο-
δρομίας μας. Δεν ήταν λίγοι άκόμη
οι χιονοδρόμοι πού πέρασαν τις γιορ-
τές στον Παρνασσό, ύστερα από
έσπευσμένη κατασκευή του καταφυ-
γίου του Όρειάτικου Συνδέσμου,
πού έγινε γι' αυτόν ακριβώς τόν
σκοπό με έξοδα των χιονοδρόμων ό-
ρειβατών.

Αυτόν τόν μήνα πρόκειται να γί-
νουν και οι Πανελλήνιοι χιονοδρομι-
κοι άγώνες, με την προϋπόθεσι ό-
μως... ότι το χιόνι θα είναι αρκετό
γι' αυτόν τόν σκοπό.

Τό Σκί μπορεί κανείς να πη ότι
είναι το ταχύτερο άγώνισμα, άφου
έπιτρέπει στον άθλητή να αναπτύσσει
καταπληκτική ταχύτητα, χωρίς να
χρησιμοποιή μηχανικά μέσα.

Δυο μόνον «σανίδες» τις όποιες
έφαρμόζει κανείς στα πόδια του, άρ-
κούν για να του έπιτρέψουν να γλυ-
στήσει πάνω στο χιόνι με ταχύτητα
μέχρις 140 χιλιομέτρων την ώρα!

Αυτό το ρεκόρ τού κατέχει ο Ιτα-
λός Ζίνο Κολλό, πού ίσοφάρισε έπι-
δοσι τού συμπατριώτη του Σερτο-
ρέλλι. Η έπίδοσις αυτή όμως δεν
έχει αναγνωρισθή έπίσημα από την
Διεθνή Όμοσπονδία τού Σκί, γιατί
άφ' ενός μόν δεν έγινε σε έπίσημους
άγώνες και άφ' έτέρου δεν έτηρή-
θησαν όρισμένοι κανονισμοί κατά

τη διάρκεια της διεξαγωγής του
άγωνίσματος. ***

Ταχύτερος σκιέρ τού κόσμου θεω-
ρείται σήμερα ο Γάλλος Άνρϋ Όρε-
γιέ, ο όποιος κατά την τελευταία
χειμερινή Όλυμπιάδα τού Σαιν Μό-
ριτς έπέτυχε ταχύτητα 100 χιλιομέ-
τρων την ώρα! Αυτό είναι και το
έπίσημο Όλυμπιακό ρεκόρ. Τώρα
όμως τελευταία σε μια χιονοδρομική
συνάντησι στο Γκάρμις ο Όρεγιέ
κατάρθωσε να ξεπεράσει το ρεκόρ
του κατά μερικά άκόμη χιλιόμετρα,
χωρίς όμως να ίδη την έπίδοσή του
αυτή ν' αναγνωρίζεται, γιατί, για
κακή του τύχη, τα δυο από τα έπί-
σημα πέντε χρονόμετρα δεν έλειτούρ-
γησαν κατά τη διάρκεια τού άγώ-
νου...

Πρέπει όμως να σημειωθή ότι το
σκί είναι έξαιρετικά επικίνδυνο άγώ-

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΥΣ

Άπό το βιβλίο «Κυκλοφορία Πεζοί-
Αυτοκίνητων» των κ. κ. Α. Α. Μαρκοπούλου
και Α. Γεωργουλέα, Άστυνομικών.

Όταν κατεβαίνετε από τράμ
ή λεωφορείο μη βιάζεσθε να
περάσετε στο άπέναντι πεζο-
δρόμιο περνώντας έμπρός από
αυτά. Καλλίτερα περιμένετε να
άπομακρυνθούν ώστε να μπο-
ρέσετε να βεβαιωθήτε ότι δεν
υπάρχει κανείς κίνδυνος.

Εις την εικόνα βλέπετε πό-
σον έκινδύνευσε να παρασυρθή
ή κυρία από το αυτοκίνητον
τζιπ πού περνούσε παραλλή-
λως την στιγμήν εκείνην.

Έπίσης όταν κατεβαίνετε
παρατηρήσετε προηγουμένως
μήπως έρχεται από πίσω αυ-
τοκίνητο, όποτε υπάρχει κίνδυ-
νος να σας παρασύρει.

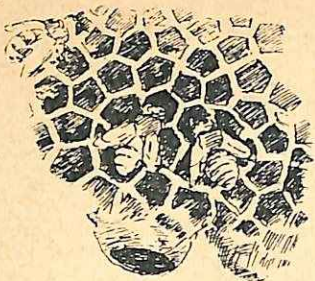
Η Μις Μύριελ Ρόμπερτς πρωταθλήτρια της
Μεγ. Βρετανίας εις το χορευτικόν πατινάζ,
δίδει μαθήματα χιονοδρομίας εις την 4ετη Σού-
ζαν Γκαστλεμαν εις την παγωμένην δεξαμενήν
του Γουέμπλον.

νισμα και είναι πολλά τα άτυχήμα-
τα πού συμβαίνουν στους μεγάλους
άθλητάς πού συναγωνίζονται με φο-
βερή ταχύτητα. Παρ' όλα αυτά όμως
υπάρχουν χιονοδρόμοι τόσο τολμη-
ροί, πού άψηφώντας κάθε κίνδυνο, έ-
χουν έπιτύχει ταχύτητες από 100-
140 χιλιόμετρα την ώρα και άλματα
70 και πάνω μέτρων!

Σ' όλα σχεδόν τα ξένα μέρη πού
βρίσκονται βορειότερα από μας και
οι κλιματολογικές συνθήκες τó έπι-
τρέπουν, τα χειμερινά σπόρ βρίσκον-
ται τώρα στο ζενιθ της δράσεώς των.
Άς έλπίσουμε πως σιγά-σιγά τα
συγκοινωνιακά μας μέσα θα έπιτρέ-
ψουν και σε μας να άπολαυθάνουμε
όσο πρέπει το έξαιρετικά ωφέλιμο
αυτό σπόρ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

Και ένα νέο πού θα ένθουσιαση
μερικούς από τους νεαρούς μας φί-
λους — τακτικούς θαμώνες των δια-
φόρων άγώνων — το Υπουργείον της
Παιδείας δείχνοντας ιδιαίτερο ένδια-
φέρον για την αγωνιστική κίνησι της
παιδικής ηλικίας έφρόντισε και
καθιερώνεται ειδικό μειωμένο παιδι-
κό εισιτήριο για την είσοδο των μα-
θητών και μαθητριών στους διαφό-
ρους άγώνες. Αυτό είναι βέβαια μια
καλή άρχη πού θα έπρεπε να έπε-
κταθή σε όλα τα σπόρ — προς το
παρόν αυτό γίνεται μόνον για το πο-
δόσφαιρο — και πρό παντός να κα-
θιερωθή έλευθέρα ή είσοδος σε ό-
λους τους αγωνιστικούς χώρους με
την έπίδειξι μόνον της μαθητικής ταυ-
τότητας.

ΤΟ ΜΕΛΙ

ΚΩΣΤΑ ΖΕΥΓΑ

λη τόσες κηρήθρες όσες νομίζουμε πως έχουν 4-5 όκ. μέλι. Τις κηρήθρες που βγάζουμε τις πιέζουμε και στίβουμε για να βγih το μέλι. Πολ- λές φορές οι κηρήθρες με το μέλι έχουν και γόνο (σκουλίκι) μελισ- σών που στίβεται κι αυτός και κατα- στρέφει την ποιότητα.

Στά μελίσιια με τεχνητές κηρή- θρες ό τρύγος είναι άπλός, εύκο- λος και γρήγορος. Αφού καπνίσω- με λίγο το μελισσι το άνοίγουμε και βγάζουμε τή πλαίσια (τελλάρα) που συγκρατούν τις κηρήθρες. Την έπο- χή αυτή έπειδή συμπίπτει με το τέ- λος της άνοθορίας, όπως είπαμε, ή βασίλισσα γεννά πολύ λίγα αυγά και έτσι οι κηρήθρες έχουν σχεδόν μόνο μέλι. Τά πλαίσια τά πάμε στην άποθήκη. Αφού μαζευτούν άρ- κετά τότε μ' ένα ζεσταμένο σέ καυ- τό νερό μαχαίρι και κοφτερό άφαι- ρούμε το λεπτό στρώμα κερί που σκεπάζει τά κελιά, που έχουν το μέ- λι και τοποθετούμε τά πλαίσια όρθια σ' ένα μηχανήμα που λέγεται «μελι- τοεξαγωγέας». Το μηχανήμα αυτό κινεί τά πλαίσια περιστροφικά κι έ-τσι τ' άδειάζει από το μέλι, που φεύγει καθαρό. Τις κηρήθρες έτσι άδειασμένες άν μόν είναι βλαμένες τις λιώνουμε και χύνουμε το κερί τους σε ειδικά καλούπια για να τις ξα- ναμεταχειριστούμε ή άν δέν έχουν βλάβες τις διατηρούμε μέχρι της νέας άνοιξας που θα χρειαστούν και πάλι.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

α) Έχθροί: 1) Ο κη- ρό σκωρος. Είναι ένα είδος σκώρου, μία πεταλούδα που μπαίνει στις κυψέλες και γεννά αυγά στις κηρήθρες. Από τ' αυγά βγαίνει ένα σκουλήκι που είναι χωμένο σ' ένα, μεταξένιο ός πούμε, φόρεμα που δέν μπορούν να τό τρυπήσουν οι μέλι- σες. Βγάζει τό κεφάλι του και τρώει με μεγάλη λαίμαργία κερί, μέλι, γόνο και καμιά φορά και τά ξύλα. Ός σκουλήκι ζή 3 βδομάδες. Μετά γίνεται πεταλούδα για να γεννήση αυγά. Κάνει μεγάλες καταστροφές ιδίως σ' άδύνατα μελίσιια και πρέ- πει να τόν καταστρέψουμε κατά τις έπιθεώρησεις που διακρίνεται εύκο- λα. Ός προφυλακτικό μέσον είναι να διατηρούμε γερά μελίσιια και άν έχουμε άδύνατα να ένώνωμε 2 και 3 μαζί. Να προσέχωμε να μην έχουν οι κυψέλες χαραματιές και σχισίματα.

2) Σφήκες: Από τόν Ιού- λιο και ύστερα και ιδίως όταν κον- τεύουν να τελειώσουν τά σταφύλια, οι σφήκες παραφυλάν τις μέλισσες έξω άπ' τις κυψέλες και όταν αυ- τές έπιστρέφουν άπ' τη βοσκή τις πιάνουν τούς κόβουν τό κεφάλι και ρουφάν τό νέκταρ που είναι άποθη- κευμένο στο στόμαχι. Άν τό μελίσιι είναι άδύνατο μπαίνουν και μέσα και κάνουν μεγάλες καταστροφές. Υ- πάρχουν ειδικές παγίδες που λέγον- ται σφηκοπαγίδες. Σ' αυτές βάζο-

με κομμάτια κρέας που τ' αγαπούν οι σφήκες και όταν μπαίνει στην πα- γίδα δέν μπορούν να θγούν. Έκεί τις σκοτώνουμε.

3) Νεκροκεφαλή. Είν' ένα μεγάλο έντομο σάν μικρή νυχτε- ρίδα που μπαίνει στα μελίσιια και κάνει μεγάλες λεηλασίες. Έχει μία στριγγιά φωνή που τρομοκρατεί τά μελίσιια. Το μόνο μέσον είναι να βά- ζωμε εισόδους μετάλλινες και στενές στις κυψέλες που να μη χωρή ή νε- κροκεφαλή.

Υπάρχουν και άλλοι έχθροι όπως μερμύγκια, ποντίκια, πουλιά και ό μελισσοκόμος πρέπει να τό ξέρη για να παίρνη τά γνωστά γι' αυτά μέτρα.

β) Άρρώστειες: Η κυ- ριώτερη και πιο έπικίνδυνη άρρώ- στεια που κάνει μεγάλες καταστρο- φές στα μελίσιια είναι τό σάπισμα του γόνου. Αυτό τό σάπισμα προέρχε- ται από την άποσύνθεσι, που παθαί- νει ό γόνος, όταν ψοφά από διάφορες αίτίες κυρίως από άπότομη μεταθο- λή του καιρού στο ψυγείο. Τότε οι μέλισσες για να ζεσταθούν αφήνουν άκάλυπτο τό γόνο, που σκέπαζαν για να τόν κρατούν ζεστό και μαζεύον- ται ένα σωρό για να ζεσταθούν με- ταξύ τους. Ο γόνος ψοφά και όταν υπάρχουν τά μικρόδια μεταδίδεται ή ασθένεια και στον ύγιή γόνο και στις μέλισσες. Είναι εύκολο να δια- κρίνη κανείς τό σάπιο γόνο, γιατί τό κάλυμα παίρνει βαθύ καφέ χρώ- μα και έχει στή μέση μία μικρή τρύ- πα. Το σκουλήκι είναι σάν ζελατίνα και ή κυψέλη έχει βαρεία δυσάρε- στη μυρουδιά.

Ός θεραπευτικά μέσα συνιστούν πολλά π. χ. να τάισης τό προσβεβλη- μένο μελίσιι με σιρόπι από ζάχαρι. Σε 1 όκα σιρόπι βάζωμε ή 1 γραμ- μάριο Ναφθόλη Β ή 1 κουταλάκι κρεολίνη ή 1 γραμμάριο αιθέριο έ- λαιο εύκαλύπτου. Συγχρόνως άπο- λυμαίνουμε την κυψέλη με ψεκασμό με άραιά κρεολίνη 1 στα 500.

Έπειδή ή άρρώστεια είναι πολύ μεταδοτική και καταστρεπτική τό ασφαλέστερο είναι άν έχουμε 1 ή 2 μελίσιια προσβεβλημένα να τά έ- ξοντώσωμε. Δηλ. τη νύκτα να κλεί- σωμε καλά την είσοδο και να κά- ψωμε μέσα φυτίλια με θειάφι. Έτσι θα σκοτώσωμε τις μέλισσες να μη μολύνουν την περιφέρεια και θ' άπο- λυμάνωμε και την κυψέλη. Την νύ- κτα επίσης μεταφέρουμε τά γερά με- λίσιια σε άλλο μέρος άφού ψεκά- σουμε όπως είπαμε πριν με άραιά κρεολίνη.

Άλλες σοβαρές άρρώστειες δέν υπάρχουν έκτός μιας δυσπείας που πιάνει τις μέλισσες τόν Μάιο και περνά μόνη της χωρίς μεγάλες ζη- μίες. Έμφανίζεται επίσης και δυ- σεντερία κάποτε που κι αυτή δέν είναι άρρώστεια που μπορεί να προ- καλέση άνησυχίες.

Στή Μ. Βρετανία υπάρχει μία μεγάλη όργάνωσις για να βοηθή τούς τυφλούς, ή όποία ιδρύθηκε πρό 29 έτών όταν έ- ψηφίστηκε ό Νόμος περί τυ- φλών.

Η όργάνωσις αυτή ή όποία εργάζεται έντατικά για τη βελτίωσι των συνθηκών των τυφλών της Βρετανίας έχει μεταξύ άλλων και φοιτητική βιβλιοθήκη ή όποία έφοδιάζει με βιβλία Μπράιγ τούς τυ- φλούς φοιτητάς όλου του κό- σμου. Η όργάνωσις καταβάλ- λει καθημερινώς προσπάθειες για την έφεύρεσι ειδικών συ- σκευών και βοηθημάτων όπως τά ειδικά ώρολόγια για τά ό- ποια υπάρχει τελευταίως με- γάλη ζήτησις, ειδικές βελόνες ραψίματος, ειδικές στενογρα- φικές μηχανές και τυπογραφι- κές μηχανές, οι όποιες θα τυ- πώνουν τά βιβλία Μούν. Έτοιμά- ζει επίσης βελτιωμένα μοντέλα πυ- ξίδων και ηλεκτρικών όργάνων κα- ταμετρήσεως κ.ά.

Τά τυφλά παιδιά οδηγούνται σε ειδικά υπαίθρια Νηπιαγωγεία του Έθνικού Ίνστιτούτου, όπου από μικρή ήλικία, μαθαίνουν να καλ- λιεργούν τις άλλες αίσθήσεις. Υ- στερα τά στέλλουν σε δημοτικά σχολεία τυφλών, άργότερα δέ πολ- λά από αυτά στέλλονται να φοι- τήσουν σε Κολλέγια του Έθνικού Ίνστιτούτου.

Έκείνοι οι όποιοι τυφλώνονται σε μεγαλύτερη ήλικία παρουσιά- ζουν σοβαρώτερα προβλήματα. Πολλές φορές μένουν μήνες ή χρό- νια στο σπίτι και με τη συμπόνια που τούς δείχνουν οι δικόι τους άποκτούν ένα αίσθημα άμηχανίας και οίκτου για τόν έαυτό τους και για να άναρρώσουν χρειάζεται ειδική ψυχολογική θεραπεία και

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΒΡΙΣΚΟΥΝ ΤΗ ΧΑΡΑ

LANGSTON DAY

Πολλοί άνδρες, οι όποιοι έτυφλώθηκαν κατά τόν τελευ- ταιόν πόλεμον, εκπαιδεύονται εις ειδικάς άγροτικές σχο- λές. Σε μία άγροτική Σχολή ένας τυφλός περιποιείται τά κλωσσόπουλα των όποιών έχει ανάλαβει την παρα- κολούθησι.

φυσικές άσκήσεις, διότι ή τύφλω- σις συχνά άφαιρεί από τό άτομο πρώτ' άπ' όλα την έμπιστοσύνη εις τόν έαυτό του. Όταν ό τυφλός φθάνη εις ένα από τά ειδικά ιδρύ- ματα είναι τρομοκρατημένος. Εις τά ιδρύματα αυτά, όπου και ό Δ) της είναι τυφλός άνακτά τό θάρ- ρος του, διότι δέν τόν παρακολου- θούν και δέν του δείχνουν συμπό- νια όπως εις τό σπήτη του. Έτσι ζή και μορφώνεται μέσα σε μία άτμόσφαιρα αίσιοδοξίας.

Δέν θα μπορούσε κανείς να φαν- τασθή ότι ή τύφλωσις έχει και τά καλά της. Οι τυφλοί σε πολλά πράγματα είναι πολύ πιο έπιδέ- ξιοι από τούς ύγιείς, διότι άνα- πτύσσουν όπως είπαμε περισσότερο τις άλλες αίσθήσεις. Στις άρχές του ΙΙ Παγκοσμίου Πολέμου, λό- γω της μεγάλης έλλείψεως έργα- τών, χρησιμοποιήθηκαν τυφλοί σε έργοστάσια κατασκευής άεροπλά-

νών και πυρομαχικών, άπεδεί- χθησαν δέ έξίσου καλοί και μερικές φορές ίσως καλύτεροι άκόμη από τούς τακτικούς έργάτες.

Οι τυφλοί σπουδαστάι της Φυσιοθεραπευτικής Σχολής του Ίνστιτούτου δίδουν τις ί- διες εξετάσεις με τούς ύγιείς και ένας ειδικός τυφλός φυσιο- θεραπευτής κατέχει την ίδια θέσι που έχει ένας ύγιής. Μία νέα ή όποία έσπούδασε εις την Τηλεφωνική Σχολή του Ίν- στιτούτου έδωσε εξετάσεις για μία κρατική θέσι και άποδεί- χθηκε καλύτερος από τούς ύγι- εις προκατόχους της.

Οι τυφλοί άνέκαθεν διεκρί- νοντο ως μουσικοί και διδασκα- λιοι μουσικής. Σήμερα υπάρ- χουν πολλοί τυφλοί, πιανίσται, βιολίσται και Διευθυνταί όρ- χήστρας. Υπάρχουν επίσης

πολλοί τυφλοί όπως ό "Άλφερντ Χόλλινς και ό Ουίλλιαμ Ουώλστεν- χολμ, που απέκτησαν φήμη ως συν- θέται. Τυφλοί κληρικοί κατέχουν θέσεις στην Έκκλησία και τυφλοί δικηγόροι άσκούν τό έπάγγελμα τους εις τά δικαστήρια.

Σήμερα υπάρχουν εις την Άγ- γλία και την Ουάλλια περισσότε- ροι από 77.000 τυφλοί άνδρες και γυναίκες από τούς όποιους οι μι- σοί τουλάχιστον είναι άνω των 65 έτών. Κάθε χρόνο ό αριθμός των τυφλών αυξάνεται από άτυχήματα και άρρώστειες κατά 6-7 χιλιά- δες.

Για όλους όμως αυτούς υπάρ- χουν εύκαιρίες ώστε να προσαρ- μοσθούν στη νέα κατάσταση, οι δέ νεώτεροι να παίξουν ένεργό και χρήσιμο ρόλο στη ζωή της κοινό- τητος.

Τμ. Ειδήσεων της Βρετ. Πρεσβ. Άθηνών

— Γιατί, καλές Ντιντή, χτυπάς τό κεφάλι σου στα κόκκαλα;!
— Παίζω πιάνο με τό αούτι. Δέ μούπες, ότι έτσι παίζουν μερικοί, χωρίς να έχουνε σπουδάσει κα-

θόλου;

ΚΙΝΗΣΙΣ Ε.Ε.Σ.Ν.

ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΝ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.Ν.

Παραθέτομεν κατάλογον τῶν υιοθεσιῶν πού ἔγιναν μέχρι τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου καὶ τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς συνεχῶς αὐξάνει.

ΜΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Γυμν. Ἀρσακείου Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀετοῦ Θεσπρωτίας.
Γυμνάσιον Θηλ. Καλλιθέας, τὸ Δημ. Σχολ. Ν. Ζίχνης Σερρών.
Α'. Γυμνάσιον Θηλ. Ἀθηνῶν, τὰ Δημ. Σχολ. Χρυ-

Ἐρυθροσταυρίτισσαι 9ου Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν με δέματα γιὰ τὸ Γυμν. Σιατίστης - Κοζάνης, τὸ ὁποῖον υιοθέτησαν.
Juniors of the 9th high School for girls Athens with parcels for the pupils of High School Siatista-Kozani they have adopted.

σῆς Πέλλης, Προμάχων, Νώντιας, Μ. Ρεύματος Ἡμαθίας.

Παράρτ. Ἀρσακείου Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολ. Λαλίζης Ἰωαννίνων.

Ε'. Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀνταρτικῆς Φλωρίνης.

Δ'. Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολ. Μεγαλόχαρης Ἀρτης.

Η'. Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολ. Δερβιζιάων Ἰωαννίνων.

ΣΤ'. Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀρίστης.

Θ'. Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν, τὸ Γυμνάσιον Σιατίστης.

Θ'. Γυμν. Ἀρρ. Ἀθηνῶν, τὰ Δημ. Σχολ. Καστανίας.

Τερψιθέας Αἰτωλοακαρνανίας, καὶ τὸ Γυμν. Κονίτης.

Πρότυπος Ἐμπορικῆς Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολεῖον Ἀμαράντου Κονίτης.

Γυμνάσιον Ἀμαρουσίου, τὸ Δημ. Σχολεῖον Δόλιανης Ἰωαννίνων.

Ε'. Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολεῖο Ζαλόγρου - Σουλίου καὶ Ἀηδονοχωρίου Σερρών.

ΜΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Γυμν. Νικαίας, τὸ Γυμν. Καρπενησίου.

2ον Γυμν. Θηλέων, τὸ Γυμν. Λιδωρικίου.

Διάφορα δὲ Σχολεῖα τῆς Μέσης Πειραιῶς, τῶν ὁποίων τὰ δνόματα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος υιοθέτησαν τὰ Δημ. Σχολ. Καψάλλων Ἀρτης.

Ἀγ. Εὐθυμίας Φωκίδος, Φροσύνης Θεσπρωτίας, Σκούπας Πρεβέζης, Συν. Ν. Ἀπολλωνίας Θεσ/νίκης, Ἀγ. Βαρθολομαίου, Ἀτραποῦ, Λευκῶν, Πισοδερίου καὶ Κάτω Κλεινῶν Φλωρίνης.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Α'. ΕΚΠΑΙΔ. ΠΕΡΙΦ. ΑΘΗΝΩΝ

16ον καὶ 17ον Δημ. Σχολ., τὸ Δημ. Σχολ. Γραικοχωρίου Φιλιατῶν.

Β'. ΕΚΠΑΙΔ. ΠΕΡ. ΑΘΗΝΩΝ

Τὰ Δημ. Σχολ. Κάτω Καλεντίνης καὶ Κουμένου Ἀρτης, Λιγγιάδων, Ἀετοράχης, Γορίτσας, Πετρουλίου, καὶ Ἀγ. Τριάδος Ἰωαννίνων, Βράχου καὶ Χιονάτου Καστορίας, Κιθωτοῦ Κοζάνης, Κόττας Φλωρίνης, Ἀγνάντων καὶ Ἀνω Καλεντίνης Ἀρτης, Καρυσκάδων καὶ Λάσσης Εὐρυτανίας, Δρακοσπηλίας Φθιώτιδος, Τειχίου Φωκίδος, Κάτω Πεδινῆς καὶ Μεσοβουνίου Ἰωαννίνων, Γρακιδίου Φιλιατῶν Θεσπρωτίας, Παγωνιανῆς Παγωνίου, Πλαγιάς Κιλκίς, Ἀνατολικοῦ καὶ Μαυροδόσου Κοζάνης, Φλαμπόρου καὶ Μαυρόλοφου Σερρών.

Γ'. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Υιοθέτησε 37 Σχολεῖα τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ὁ πίναξ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος.

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Α'. ΠΕΡΙΦ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

2ον Δημοτ. Σχολ. Αἰγίνης, τὸ Δημ. Σχολ. Βρυσιῶν Λαρίσης.

Δημ. Σχολ. Ἀγ. Ἀσωμάτων (Αἰγίνης), τὸ Δημ. Σχολ. Τσαπουρνῆ Λαρίσης.

5ον Δημ. Σχολ. Νικαίας, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Μηνῶ Ἰωαννίνων.

4ον Δημ. Σχολ., τὸ Δημ. Σχολ. Ἀνω Πεδινῶν.

6ον Δημ. Σχολ., τὸ Δημ. Σχολ. Γεροπλατάνου.

6ον Δημ. Σχολ. Νικαίας, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀνω Σταυροῦ Θεσ/νίκης.

Δημ. Σχολ. Β. Ναυστάθμου, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀσωμάτων Ἡμαθίας.

1ον Δημ. Σχολ. Αἰγίνης, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Γεωργίου Ἡμαθίας.

3ον Δημ. Σχολ. Κορυδαλλοῦ, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀνατολικῆς Πρεβέζης.

Ἐρυθροσταυρίται 6ου Δημ. Σχολ. Β' Περ. Πειραιῶς με δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πασχαλίας - Ξάνθης, πού υιοθέτησαν.
Juniors of the 6th Elem. School, 2nd District Piraeus with parcels for the pupils of the Elem. School Paschalia - Xanthi, which they adopted.

21ον Δημ. Σχολ., τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Γερμανοῦ Φλωρίνης.

3ον Δημ. Σχολ. Νικαίας, τὸ Δημ. Σχολ. Βατοχωρίου Φλωρίνης.

7ον Δημ. Σχολ. Νικαίας, τὸ Δημ. Σχολ. Κρυσταλλοπηγῆς Φλωρίνης.

1ον Δημ. Σχολ. Κορυδαλλοῦ, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Μάμα Χαλκιδικῆς.

2ον Δημ. Σχολ. Νικαίας, τὸ Δημ. Σχολ. Γερακινῆς Χαλκιδικῆς.

7ον Δημ. Σχολ. Νικαίας, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Πέτρου Δράμας.

Δημ. Σχολ. Χλόης Αἰγίνης, τὸ Δημ. Σχολ. Μελισσοχωρίου Λαρίσης.

16ον Δημ. Σχολ., τὸ Δημ. Σχολ. Βίτσι Ἰωαννίνων.

Β'. ΠΕΡΙΦ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὰ Δημ. Σχολ. Κλειστοῦ, Τριποτάμου καὶ Ἐπταλόφου Κιλκίς, Δασασκηνιάς, Ἐλάτης καὶ Καστανίας Κοζάνης, Τριάδος καὶ Μαυροθάλασσας Σερρών. Σοφικοῦ καὶ Ἰασημίου Ἐβρου, Γραμμῆς καὶ Γρανίτης Δράμας, Δαμάτιας καὶ Γαλυσοῦ Καβάλλας, Πασχαλίας Ξάνθης, Ἰάσμου Ροδόπης.

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Ἡ Σχολὴ «Βυζάντιον» Παγκρατίου, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Θωμᾶ Βοιωτίας.

Ἡ Σχολὴ Κατρανίδου Πειραιῶς, τὸ Δημ. Σχολ. Γουρνιαδῶν Εὐρυτανίας.

Ἡ Σχολὴ Φεσσοπούλου Κορυδαλλοῦ, τὸ Δημ. Σχολ. Καρύτσας Δολόπων Εὐρυτ.

Ἡ Σχολὴ Καλπάκα Ἀθηνῶν, τὸ Δημ. Σχολ. Λιδωρικίου.

Ἡ Σχολὴ Χρ. Καλᾶ Πειραιῶς τὸ Δημ. Σχολ. Στρατίσσης Κονίτης.

ΣΧΟΛΕΙΑ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Δημοτ. Σχολ. Λυγιάς Κορινθίας, τὸ Δημ. Σχολ. Βουτύρου Εὐρυτανίας.

Δημ. Σχολ. Φρικῶν Ἰθάκης, τὸ Δημ. Σχολ. Ἐπισκοπῆς.

Δημ. Σχολ. Ἐρμιόνης, τὸ Δημ. Σχολ. Κερασόβου Παγωνίου.

Δημ. Σχολ. Ρεθύμνης, τὸ Δημ. Σχολ. Πραμάντων Ἀρτης.

Δημ. Σχολ. Φελλοῦ - Ἀνδρου, τὸ Δημ. Σχολ. Ἀετοδουνίου Σερρών.

Γυμνάσιον Λεθαδείας, τὸ Δημ. Σχολ. Ξυλαγανῆς - Ροδόπης.

ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΩΝ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΖΟΜΕΝΩΝ

Ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς ὑπαίθρου, τῶν ὁποίων αἱ βιβλιοθήκαι κατεστράφησαν, λαμβάνομε συχνὰ γράμματα πού μᾶς παρακαλοῦν νὰ τοὺς στείλωμε χρήσιμα βιβλία γιὰ νὰ τίς ξαναφτιάσουν.

Γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσωμε παρακαλοῦμε τοὺς Ἐρυθροσταυρίτας καὶ τοὺς ἀναγνώστας μᾶς νὰ στείλουν στὰ Γραφεῖα μᾶς, βιβλία καὶ περιοδικὰ κατάλληλα γιὰ σχολικὰς βιβλιοθήκας, πού ἴσως δὲν τοὺς εἶναι χρήσιμα ἢ τὰ ἔχουν διπλᾶ.

Θὰ εἶναι καὶ αὐτὸ μία μεγάλη παρηγοριά καὶ βοήθεια γιὰ τοὺς συναδέλφους τῶν πού τόσο πολὺ ἐδοκιμάσθηκαν 10 ὀλόκληρα χρόνια.

ΣΗΜΑΤΑ Ε.Ε.Σ.Ν.

Μὲ πολλή μᾶς χαρὰ πληροφοροῦμε τοὺς Ἐρυθροσταυρίτας μᾶς ὅτι παρηγγέλθησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 300.000 σήματα Ε.Ε.Σ.Ν. ἀπὸ τὰ ὁποῖα 100.000 ἐλπίζομε νὰ φθάσουν περὶ τὰ τέλη Μαρτίου.

Ἐρυθροσταυρίται 4ου Δημ. Σχολ. Πεντέλης Α' Περ. Ἀθηνῶν με δέματα διὰ τὰ ἀνταρτόπληκτα.
Juniors of the 4th Elem. School Penteli, Athens with parcels for the refugee children.

Ἐρυθροσταυρίται 1ου Δημ. Σχολ. Ρεθύμνης καλ-λιεργῶν τὸν σχολ. κήπον.
Juniors of the 1st Elem. School Rethymni cultivating their school garden.

Ἐρυθροσταυρίται Ἱεροδόσκαλειον Βελ-λᾶς εἰς τὸν σχολ. κήπον.
Juniors of Velas Seminarium in their school garden.

ΔΕΜΑΤΑ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΕΙΣ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΖΟΜΕΝΑ

1) Δημ. Σχ. Φρικῶν δέμα 1, γραφικὴ ὕλη εἰς Ἐπισκοπὴν Εὐρυτανίας.

2) Ἰδ. Ἐκπ. Χρ. Φεσσοπούλου Κορυδαλλοῦ χαρτοκιβώτιον 1, παιγνίδια, γραφικὴ ὕλη, εἰς Καρύτσαν Δολόπων Εὐρυτανίας.

3) 9ον Δημ. Σχ. Α' π. Ἀθ. Κουπόνια, χαρτοκιβώτιον 1 σχολ. εἶδη εἰς Παιδόπολιν Ἀγ. Ἀλέξανδρος εἰς Ἀγιον Ἀνδρέα.

4) Ἰδ. Σχ. Κατρανίδου - Κυριαζοπούλου Κερατσίνι - Πειραιῶς χαρτοκιβώτιον 1, σχολικὰ εἶδη εἰς Γουρνιαδῆς Εὐρυτανίας.

5) Ἰδ. Σχ. Ἐρ. Λεωνιδοπούλου χαρτοκιβώτια 2, παι-

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ ΝΑ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ

1) Τὸ διαγωνισμὸν Λευκώματων Σχολικῆς Ἀλληλογραφίας. Τὰ Λευκώματα πρέπει νὰ σταλοῦν εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς μέχρι τέλους Μαΐου.

2) Ὅτι τοὐλάχιστον κάθε τριμηνία πρέπει νὰ στέλλεται σύντομο δελτίο δράσεως τῶν Ἐρυθροσταυριτῶν τοῦ σχολείου πρὸς δημοσίευσιν.

3) Ὅτι οἱ φωτογραφίες πού στέλλονται γιὰ δημοσίευσιν πρέπει νὰ εἶναι ζωηρᾶς καὶ νὰ παρουσιάζουν Ἐρυθροσταυρικὴν δράσιν. Γιὰ τὴ δημοσίευσιν θὰ προτιμῶνται ἐκεῖνες στὶς ὁποῖες οἱ Ε.Σ.Ν. φέρουν τὸ σῆμα τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

γνίδια εἰς Πισοδέρι Φλωρίνης, β) Δέμα παιγνίδια εἰς Παιδόπολιν Ἀγ. Ἀνέξανδρος εἰς Ἀγ. Ἀνδρέαν.

6) Δημ. Σχ. Γαλησσᾶ - Σύρου δέμα 1, γραφικὴ ὕλη εἰς Φροσυλιὰν Ναυπάκτου.

7) Δημ. Σχ. Χλόης - Αἰγίνης δέμα 1, γραφικὴ ὕλη εἰς Μελισσοχωρί Λαρίσης.

8) Δημ. Σχ. Ἀδάμαντος Μήλου χαρτοκιβώτιον 1, παιγνίδια εἰς Ἀμπελοχωρί Κιλκίς.

9) Δημ. Σχ. Πλαγιάς - Κεφαλληνίας χαρτοκιβώτιον 1, γραφ. ὕλη, σταφίδα εἰς Ἀμπελοχωρί Κιλκίς.

10) Δημ. Σχ. Παναγίας - Ἰκαρίας δέμα 1, γραφ. ὕλη, εἰς Ἀμπελοχωρί Κιλκίς.

11) Γυμν. Ἀρσακείου (Κεντρικόν) α) σάκκοι 6 χαρτοκιβώτια 5 εἰς Μακρακώμη Λαμίας, τρόφιμα, β) χαρτοκιβώτια 2, γραφ. ὕλη εἰς Ἀετὸν - Θεσσαλονίκης.

12) 7ον Δημ. Σχ. Νικαίας Α' π. Περ. δέμα 1, γραφικὴ ὕλη, εἰς Κρυσταλλοπηγὴν Φλωρίνης.

13) Γυμν. Θηλ. Καλλιθέας σάκκ. 4 περιέχοντες 70 δερ. εἰς Γυμν. Νέας Ζίχνης Σερρών.

14) 9ον Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν 1 χαρτοκιβώτιον, γραφ. ὕλη, εἰς Γυμν. Σιατίστης.

15) Παράρτημα Γυμν. Ἀρσακείου Ψυχικοῦ 4 χαρτοκιβώτια, βιβλ., γραφ. ὕλη, ρουχισμὸν εἰς Δημ. Σχ. Λαλίζης Ἡπείρου.

ΔΕΜΑΤΑ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΕΙΣ ΣΤΡΑΤ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

1) Παρθεναγωγεῖον Χίλλ ἀτ. δερ. 90 διάφορα εἰς Νοσοκ. Στρατ. Λαρίσης.

2) Ἰδ. Σχ. Λεωνιδοπούλου δέμα 1, σιγάρα εἰς μονάδα τῶν πρῶτων.

3) Δημ. Σχ. Μεσοβουνίου - Κεφαλληνίας χαρτοκιβώτιον 1, ξηροὶ καρποί, εἰς Νοσοκ. Στρατ. Ἰωαννίνων.

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Στίχοι: ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

Μουσική: ΞΕΝ. Γ. ΑΣΤΕΡΙΑΔΗΣ

Μέτρια, ζωηρά.

1. Ήρ. δε, παι-διά, τὸ Καρνα-βά-λι, γέ-λοια, χα-ρὲς καὶ κομ-φε-τί.
2. Χρυ-σὸς ὁ Ρῆ-γας πρῶτος, πρῶ-τος δὰ σέρνη τὸ μαν-δύ-α μα-κρύ

Ἔ-νας τὰ βλα-χι-κα δὰ δά-λη κι' ἄλλος μ' ἄ-λεύ-ρι δ' ἄ-λει.
καὶ πί-σω ὁ Γιάννης πι-ερ-ρό-τος μέ-την κι-δά-ρα τὴ μι-

φθῆ, δ' ἄ-λει. φθῆ. Φτε-ρά-ά. πὸ κό-κο-ρα, ἄ-πὸ χή-να δ' ἄχ ὁ Γρη-
κρή, τὴ μι-κρή. Ἐ-γὼ δὰ δά-λω φου-στα νέλ-λα καὶ σὺ δὰ

γό-ρης στὰ μαλ-λιά, στὰ μαλ-λιά, δὰ γίν' ἡ Μά-ρω Κολομ. πί-να κι' ἄγνη δὰ
γί-νης μιὰ γρη-ά, μιὰ γρη-ά, καὶ δὰ γλεν-τή-σω-με μέ-τρελ-λα τὴν ὤ-μορ.

δά-λη τρα-χει-λιά, λα λα λα λα, κι' ἄγνη δὰ δά-λη τρα-χει-λιά, Χα χα χα
φην ἄ-πο-κρη-ά, λα λα λα λα, τὴν ὤ-μορ-φην ἄ-πο-κρη-ά, Χα χα χα

χα, χα χα χα χὰ, κι' ἄγνη δὰ δά-λη τρα-χει-λιά, λα λα λα λα, Χα χα χα χα!
χα, χα χα χα χὰ, τὴν ὤ-μορ-φην ἄ-πο-κρη-ά, λα λα λα λα, Χα χα χα χα!

Ρίχ. ΦΡΕΤΣΑΣ